

Açlığa, Voksulluğa, Geleceksizliğe Karşı
Ayağa Kalkan İşçi Sınıfının Mücadele Ruhuyla

1 Mayıs'ta Taksim'e

Savaş, yıkım, işsizlik, yokluk, önü alınmaz bir hayat pahalılığı ve kelimenin gerçek anlamında açlık kuşatmış dört yanımızı. Ve dalga dalga yayılan isyankar ruh hali sarmış tüm benliğimizi.

1 Mayıs'a köklü ve derin bir kutuplaşmayla, güçlü eylem ve isyanlarla gidiyoruz!

Zincirlerini kıra kıra eylemden eyleme koşan işçilerin kazanması için; hayatları pahasına özgürlüklerine yürüyen kadınların kurtuluşu için; Newroz'da meydanlara sel olup akan Kürt halkının kendi geleceğini özgürce belirleyebilmesi için; kör karanlıklarda geleceksizliğe mahkum edilmek istenen gençlerin yarınları için; zindanlarda baş eğmeyen devrimci tutsakların özgürlükleri için; bütün ezilen kesimlerin demokratik talep ve eylemlerinin başarıları için...

“Şimdi Devrim Zamanı” ve “Bütün İktidar Emegün Olacak” şiarlarıyla yükselteceğimiz kavgaya bayrağını, 1 Mayıs Alanı'nda, Taksimde!..

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

6 - 20 Nisan 2022 / S 140 / 2 TL

ÇÖKÜYÖRLER!

Güçsüzler. Göründüklerinden çok daha güçsüzler! Anlı şanlı emperyalist ülkeleri kastediyoruz. Dünyanın efendilerini!..

Astığı astık, kestiği kestik ABD ve suç ortakları, söz geçiremez olmanın şaşkınlığıyla sağa sola tehditler savurup duruyorlar. Evet, şaşkınlı! Daha düne kadar bir sözünü ikiletmeyen ülkeler, muteber uslu rejimler ayak sürüyorlar. Kimileri doğrudan karşı çıkıyor, kimileri duymaza yatıyor.

Ukrayna savaşı nasıl altüst etti tüm dengeleri!

Savaş başladığında, emperyalist propaganda makinesinin o devasa gücü muazzam bir baskı ortamı yarattı. Yüz milyonlarca insanın bu yoğun propaganda karşısında hiçbir şansı yoktu. Nice aydınlık, sanatçılar bir bir kapıldı akıntıya. Doğrudan emperyalist saldırganlığın düşünsel-kültürel cephaneliğine eklemelendiler. Bırakın onları, nice sosyalist örgüt ve parti bu sele karşı direnemedi.

“Azı karar, çoğu zarar” derler. Propagandanın da çoğu zarar. Gösterilmek istenenle gerçeklik arasındaki uçurum büyüdükçe, bütün inandırıcılık bir çırpıda uçup gidiyor. Artık doğru söylese bile kimse inanmıyor. Şüphe, bu “örgütlü yalanlar dünyası”nda akıl sağlığını korumanın tek gerçek yolu haline geliyor.

Şimdi artık ABD ve suç ortaklarının bas bas bağırarak seslerine şüpheyle yaklaşmak, inanmamak genel eğilim haline geliyor. Çünkü uzun süredir eriyip duruyor güçleri. Takatten düşüyor(lar) uzunca bir süredir.

Tam da böylesi anlarda sözünün dinlenmesine ihtiyacı var emperyalist merkezlerin. Ama dinlenmiyor. Çevresindekilerin uzaklaşma eğilimi arttıkça, onları yörengede tutabilmek için merkezkaç kuvvetin artması lazım. Daha fazla güce, daha çok baskı aracına ihtiyacı var. Bırakın daha fazlasını, eski gücü bile yok elinde.

Başarısızlık aşikar. Ayan beyan ortada. Artık devlet başkanları düzeyinde itiraf ediyorlar başarısızlıklarını.

Bu yüzdendir ki ABD büyükelçiliği Pakistan'ı doğrudan tehdit ediyor; Beyaz Saray sözcüsü Hindistan'a ulu orta gözdağı veriyor. AB ve ABD, Çin'e “görürsün gününü” diye yumruk sallayıp duruyor. Her tür diplomatik nezaket bir kenara atılmış durumda. Dengesizliğin hezeyanları sürüp gidiyor.

Bu savaş dünya halklarının gözlerindeki perdeyi çekip indiriyor. Kral çıplak! Ve şimdi bütün dünya görüyor onun çıplak olduğunu. Savaşın en önemli sonuçlarından biri budur. Emperyalist devletlerin nasıl bir çürüme ve çöküş içinde olduğu çıplak gözle görünür hale gelmekte.

Kimileri yaşanan süreci “güç odağının değişmesi” şablonuna sığdırmaya çalışıyor. Sanıyor ki, birileri inerken birileri yükselecek ve boşluğu dolduracak. Sistemin hegemon gücü değişecek ama sistem

yoluna devam edecek!

Hayır! Çökmekte olan şey “tek kutuplu dünya” değildir. Çökmekte olan şey, bizzat bu “dünyanın” kendisidir! Kapitalist dünya çöküyor. Emperyalist-kapitalist sistemin kendisi çöküyor. Çöküş başlamıştı, sürüyordu. Ukrayna savaşı buna muazzam bir ivme kazandırdı. Sistemin tüm emniyet subaplarını etkisiz hale getirdi.

Çoktandır başlamış olan isyan ve ayaklanmalar dalgasının alabildiğine yükseleceği bir dönemin kapıları açıldı. Hem de ardına kadar! Şimdi artık emekçi yığınların tüm dünyada bu kapıdan akın akın geçtiğine tanık olacağız.

Güçsüzler, çöküyorlar!

Her çöküş, yeni bir yükselişin muştucusudur.

Bu çöküşün enkazı üzerinde proletaryanın kıvılcık bayrağı tüm görkemiyle yükselecek, sosyalizm galip gelecektir.

>> Editör... DEVİRİMİN GÜNCELLİĞİ

Birleşik devrim güncelliğini artık herkese kabul ettiriyor. Sosyal reformist partilerin devrimin güncelliğini kabul ediyor olmaları; hiç de inanmadıkları halde devrimin bilinmez bir geleceğin değil, bugünün acil görevi ilan etmeleri bunun en iyi kanıtıdır. Birleşik devrimin güncelliğine bundan daha iyi kanıt bulunamaz.

Devrim kavramını kullanmasalar da, bu düzenin yıkılıp yerine “insanca bir düzen”in kurulmasını yarının değil, bugünün acil görevi ilan etmek; bir sosyal reformist parti için akla getirilebilecek bir şey değil.

Patlayıcı Toplumsal Durum
Ve Sürece Devrimci Müdahale

C.Dağlı

2

Sudan'da Devrim Sürüyor

Sinan Kaleli

4

Rusya'da Neler Oluyor

Taylan Işık

5

Yeni Toplumun
Doğum Sancıları

7

3

PATLAYICI TOPLUMSAL DURUM VE SÜRECE DEVRİMCİ MÜDAHALE

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Emek-sermaye mücadelesinin geldiği aşamanın bir özelliği, bir çok olayın iç içe yaşanmasıdır. Kapitalizme karşı, kendiliğinden kitle eylemleriyle, bilinçli, örgütlü siyasi eylemler aynı anda ve karşılıklı ilişki içinde gelişiyor. Ne yalnızca birinden, ne yalnızca diğerinden söz edilebilir. Kendiliğinden kitle eylemleri örgütlü siyasi mücadele ne denli güçlü olursa olsun, her aşamada ortaya çıkıyor. Bu iyi bir şeydir. Devrimin emekçi halk kitlelerinin içinde ne kadar derin kök saldığını ve etki yarattığını gösteriyor. Ama devrimci harekete, aynı zamanda etkin ileri düzeyde siyasal yapıya dayanıyor. Devrimci siyasi yapılar, devrimci kavgaanın sürekliliğini güvence altına alıyor.

Biz, yıllardır, patlayıcı toplumsal durumdan söz ediyoruz. Bu durum, emperyalist-kapitalist sistemin genelinde oluşmuştur. Patlayıcı toplumsal durum devrimin nesnel toplumsal koşullarının nasıl olgunlaştığını ifade ediyor. Bu ancak, sistemin keskinleşen çelişkileri temelinde anlaşılabilir. Toplumsal durum aynı zamanda emekçi kitlelerin devrimci öfkelerinin nasıl birikerek, artarak derinleşerek bugünkü düzeye vardığını anlatıyor. Nesnel toplumsal durum bu olunca geriye, rastlantı ya da planlı bir eylemin bir isyan ve ayaklanmayla kendini açığa vurması kalıyor. Ki o da birçok ülkede gerçekleşiyor. Toplumsal sistemin temelinde olan mayınlar, eylemlerin etkisiyle bir bir patlıyor. Demek ki, gelişme sadece oluşan patlayıcı toplumsal durum düzeyinde değildir. Durumun kendisi pratik olarak toplumsal patlamanın kendisine dönüştü. Başlamış olan yeni bir toplumsal devrimler çağı, bu temelde anlaşılabilir.

Toplumsal patlama kendiliğinden kitle eylemlerini içerir. Eylem ya da ayaklanma gibi eylemin üst biçimleri örgütlü olarak gerçekleştiğinde, toplumsal patlama kavramı, daha genel bir durumu ifade eder. Somut olarak o anki eylemin kendisini değil. 1917 Sosyalist Ekim Devrimi, Küba 1 Ocak 1959 Devrimin zaferi, Çin Devrimi bilinçli olarak, örgütlü siyasal güçler tarafından hazırlandı. Ama devrim süreci, patlayıcı toplumsal durumdan doğdu ve kendi içinde kitlelerin sayısız eylem, isyan ve ayaklanmayı barındırır. Burjuva toplumun güncel gelişmelerini anlatırken, herhangi bir durumdan değil, patlayıcı toplumsal durumdan, devrimci durumdan bahsediyorsak, bu demektir ki, örgütlü devrimci komünist hareket temel devrimci hedeflerine ulaşmak için uygun zeminlere sahiptir. Burada, devrimci kitle eylemleri, devrimci öncünün mücadelesi, ısrarlı ve etkileyici bir kararlılık göstermesi halinde, sonuç alınır.

Kapitalist sistemin genelinde doğan patlayıcı toplumsal durum ve toplumsal patlamalar Türkiye ve Kürdistan'da on yıllardır var. Fark şuradadır ki, bu topraklarda durum daha keskin ve daha şiddetlidir. Bunun nedeni, burada toplumsal çelişkilerin daha keskin olması ve ezilenlerin, sömürülenlerin devrimci öfkelerinin -uzun bir dönem içinde biriken- çok daha büyük olmasıdır. Yine bu topraklarda örgütlü siyasi devrimci hareketin on yıllarca varlığını ve mücadelesini sürdürmesi özgül bir durumdur. Hep canlı ve sürekli mücadele içinde bir örgütlülük söz konusudur. Kendiliğinden kitle hareketiyle, örgütlü siyasi hareket hep birlikte var oldu. Karşılıklı ilişki ve etkileşim her zaman vardı. Kendiliğinden hareket örgütlü komünist hareketi kendine doğru çekme yönünde bir etkide bulunurken, örgütlü hareket de, komünist parti de, kendiliğinden kitle hareketini temel devrimci hedeflere yönelmek için sistemli, ısrarlı ve dur durak bilmez bir çaba içinde oldu. Bu karşılıklı ilişki etkileşim, devrimden sonra da parti ile partisiz kitleler arasında yeni koşullarda ve yeni biçimlerle devam eder. Devrimden sonra, tüm halkın partizan olması beklenemez. Bu, demektir ki, komünist partinin, toplumu dönüştürmedeki rolü, büyük bir öneme sahiptir.

Kendiliğinden kitle hareketinin devrimdeki yerine karşı kayıtsız kalmadan, ihmal etmeden, bu hareketin sınırları yeni gidebileceği en ileri nokta, daima akıld tutulmalıdır. Kitlelerin devrimci kendiliğinden patlaması, bir ayaklanmaya, dahası bir devrime kadar varabilir. Bunun tarihte görülen örnekleri vardır. Kendiliğinden kitle hareketine daha ileri bir rol yüklemek, onu örgütlü mücadele düzeyine çıkarmaktır. Devrim sonrası, toplumun devrimci dönüşümü yani toplumun yeni baştan ve yeni temellerde örgütlenmek için komünist partinin programlı, planlı, yöntemli çabası ve öncülüğü gerekiyor. İktidar mücadelesi siyasal örgütlü mücadeledir. Siyasal iktidarı, devrimci tarzda ele geçirmek için savaşmayan bir siyasi örgüt, kendi eliyle, kendini tasfiye etmiş olur. İşçi sınıfı devrimci

komünist partiye dayanarak, egemen sınıfa meydan okur. Meydan okumak siyasal bir tavrıdır. İşçiler, Leninist tipte partide örgütlenerek, yani devrim partisinde örgütlenerek, sömürücü sınıfa karşı meydan okumayı sürekli hale getirir. İktidar mücadelesinin, temel devrimci hedefleri gerçekleştirmenin en etkin, en güçlü silahı Leninist tipte partidir. Düşmanı yenmenin ve dünyayı değiştirmenin en etkin gücü, proleter partidir.

Gezi gibi halk ayaklanmaları, işçi sınıfı ve emekçi halkın geniş kesimlerinin devrimci ittifakının sağlanmasında önemli bir adımdır. Kendiliğinden kitle eylemleri, halk kapsamına girer. Toplumun geniş kesimlerini kendine çektiği için böylece eylemde, mücadele birliği, toplumsal bir ittifak da gerçekleşiyor. Ezilen ve sömürülenlerin burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmaya yönelik devrimci halk ittifakı, iktidarın ele geçirilmesinin bir koşuludur. İttifakın devrimi zaferle sonuçlandırması, proletaryanın hegemonyasının kurulmasıyla mümkün olur. Proletarya, kendi amaçlarını, tüm halkın kurtuluşu olduğuna, onları ikna ederse gerçekleşir. Proletarya ve halkın ortak eylemleri bunun zeminlerini atar. Bu da günlük olarak sayısız eylemde gerçekleşiyor. Devrim hedefiyle yapılan toplumsal ittifakın ilk adımları bu şekilde kendiliğinden atılsa da, bunun iktidarın ele geçirilmesine vardırılması bilinçli programlı bir mücadeleyi gerektirir.

Temel devrimci amaçları açık biçimde ortaya koyan bir siyasi program yoksa, sürece müdahale hangi yönde olacaktır. Gideceğin yön devrimci bir programda formüle edilir. Böyle bir program yoksa, kitleler ne yöne gideceğini şaşırır. Sonuçta kendiliğinden hareket kapitalizmin sınırlarını aşamaz. Devrim, kitlelerin kendiliğinden hareketini de içermekle birlikte, bu hareketin sınırlarını aşan, daha ileriye giden, bütünsel ve derinlikli bir dönüşümdür. İnsani bir tarih anlayışının hayata geçirilmesi yani toplumun devrimci dönüşümü, bilinçli bir tarih yapıcılığını gerektirir.

Kendi tarihlerini, bilinçlice kendileri yapanlar, bunun kazanımlarını da korumak zorundadırlar. Küba halkı 63 yıldır, devrimi, sosyalizmi egemenliği ve özgürlüğü korumak için yüksek bir insan ve sınıfsal bilinç ortaya koyuyor. Her devrim, kendini savunabilecek bir yetenek sergilemelidir. 1917 Ekim Sosyalist Devrimi, Çin Devrimi ve diğer devrim-

ler, devrimci iktidar ve halkın inisiyatifine dayanarak devrimin kazanımlarını korumak ve daha ileri götürmek için elinden geleni yaptılar. Devrim ekonomik, toplumsal ve kültürel dönüşümler yapmazsa, iktidar, varlığını devam ettiremez. Üretici güçlerin sayısı artırılamaz, paylaşılacak şeylerde bir artış olmazsa, sosyalist toplum daha ileriye gidemez. Kültür devrimi de ekonomik gelişme temelinde yapılabilir. Yine emeğin doğru olarak iş kollarına dağılımı planlı olarak yapılmalıdır. Kapitalist toplumda üretim anarşisi var; emeğin dağılımını düzenleyen rekabettir. Ücretli emek sistemi yıkıldıktan sonra, emeğin yeniden örgütlenmesi gerekiyor. Görüldüğü gibi, tüm bu işler hedefli, programlı, disiplinli, örgütlü, bilinçli olarak yapılmayı gerektiriyor. Tarihin, olayların, dünyadaki gelişmeleri salt kendi akışına bırakılmaz. İnsanlar, belirli koşullar içinde, kendi tarihlerini bilinçli olarak kendileri yaparlar.

Sosyalizm, yeni bir yaşamı yeni bir dünya görüşünü, yani yeni bir hayat anlayışını temel alır. Toplumun hayatta beklentileri başkadır. Burjuva toplumun taktikine yaslanmaz. Burjuva, küçük burjuva yaşam tarzı, özel mülkiyete dayananlar, özel çıkarı, bencilliği esas alır. Tüm bunların aşılması, insanların karşılıklı işbirliği ve karşılıklı dayanışması temelinde mümkün olur. Bu, gerçekte tarihin en köklü devrimi, nitel toplumsal dönüşümdür. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin ortak denetimi bu dönüşümün temelini oluşturur.

Güncel devrimci sınıf mücadelesi, temel devrimci amaca yöneltilmelidir. Daha iyi bir ifadeyle, temel devrimci amaca yönelen sınıf mücadelesi devrimci biçimi almış olur. Oysa, sosyal reformist partilerin eksiksiz tümü, temel devrimci hedefleri gerçekleştirme görevinin üstünden atayarak sonuç alınabileceğini sanıyorlar. İktidarın devrimci mücadeleyle, devrimci tarzda ele geçirilmesi hedefini çok açık olarak önüne koymadan devrimcilerden söz etmek boş laftan başka bir şey değildir. Onların böyle davranmalarının kendilerince sebepleri var. Devrimci görünümünde, kendi gerçek siyasetlerinin uzlaşmacı çizgilerinin üstünü örtmeye çalışıyorlar. Devrim mücadelesi, devrim anlayışı, kitlelerin içinde öylesine kök salmış ki, reformistler, kitle desteği için devrimci görünmek durumunda kalıyor.

Özellikle de son dönemlerde, daha

çok devrimci görünmesinin nedeni, devrimin, güncelliğinin kendi gerçekliğini herkese kabul ettirmesidir. Tabii ki bunu doğrudan söylemiyorlar. Ama devrimin tartışmasız bir olgu durumuna geldiğini de görüyorlar. Yine de, tüm devrimci görüşlerine karşın, reformist politikalarını sürdürmede ısrarlı görünüyorlar. Onların bu tutumunu burjuva temsilî organları ve burjuva muhalefet karşısında izledikleri politikalarda görüyoruz.

Reformist partiler, uzun süredir, burjuva parlamentosu ve bütün burjuva baskı aygıtını yıkıp, onun yerine işçilerin, emekçilerin örgütlerini ve özgürlüklerini koymak yerine, parlamentoyu iyileştirmeyi kendilerine görev edindiler. Baskı aygıtını yerle bir etmek yerine, onun laikliğini öne çıkarmaya çalışıyorlar. Halk demokrasisi, halk cumhuriyeti ve sosyalizm hedefini önlerine koyacaklarına, burjuva cumhuriyeti, devrimci laflarla süsleyip savunuyorlar. Oysa ki;

“İşçi sınıfı halihazırdaki devlet makinesini ele geçirip onu kendi amaçları için işletmekle yetinemez”. Çünkü “işçilerin köleleştirilmelerinin siyasi aygıtı onların özgürleşmelerinin siyasi aygıtı olarak iş göremez.” (Marx)

Daha önce, bu burjuva cumhuriyetin ideolojik ve toplumsal (sınıfsal) içeriğini açıklayın dedik. Sessizlikle geçiştirildiler.

“Burjuva cumhuriyetinin açıkça kabul edilen amacı, sermayenin yönetimini, emekçilerin köleliğini sürdürmek”tir. (Marx)

Burjuvazinin sınıf egemenliği, onun burjuva cumhuriyet biçimi ve burjuva muhalefet karşısında aldıkları tavır, reformistlerin gerçek durumlarını görmek için yeterlidir.

Uzun zamandır bağımsız devrimci bir çıkıştan söz ediyoruz. Reformistler, bunu kendi dillerine çevirip, düzen içi çıkış olarak ortaya koydular. Bu sistem kriz, yıkılış ve çöküş içinde. Burada, burjuva bir çıkış yoktur. Ezilenlere, sömürülenlere çıkış ancak işçi sınıfı gösterebilir. Gerçek anlamda çıkış, toplumsal sistemin ötesinde ve ilerisindedir. Toplumun devrimci yeniden örgütlenmesidir. Buna ulaşmanın yolu, devrimdir. Leninist Partinin devrim programının hayata geçirilmesidir. Bağımsız devrimci çıkış ancak bu hedefle olabilir.

Kurucularımızı anıyoruz!

İdamlarının

50.

yılında

• 6 Mayıs 2022 • 10.00 •
Karşıyaka Mezarlığı 2 Nolu Kapı

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

Otobüs kaldırılacaktır.
☎ 0507 310 0639

DOBirliğı
dob.birligi

İdamlarının 50.Yılında Kurucularımızı Anıyoruz

1972 yılının 6 Mayıs'ında Türkiye ve Kürdistan halklarının 3 devrimci önderi; Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN, 12 Mart faşizmi tarafından idam edildi.

50 yıl geçti, onları katlederek mücadelelerini engelleyeceklerini sananlar tarihten bir bir silinirken Denizler, devrim ve sosyalizm mücadelesinin bu topraklarda yükselen kızıl bayrağı olarak halkların bilincinde yaşıyor ve yaşayacak.

Onlar komünist devrimciler olarak yaşadıkları ve ölüme yürürken dahi devrim iddialarını büyük bir cüretle düşmanlarına karşı haykırdılar. Fedakarlıkla, cesaretle devrim iddialarına sarılarak işçilerin, köylülerin, bütün ezilenlerin mücadelelerinin dur durak bilmeyen bir parçası oldukları için onlar halklarımızın bilincine ve yüreklerine gömüldüler.

Denizler, öğrenci faaliyetini dar alandan çıkarıp devrimci bir bilinçle ezilen sınıfla birleştiren mücadele hattında Devrimci Öğrenci Birliği'ni kurdular. Okul sralarından sokaklara, eylem alanlarına, emekçilerin kavgasına akararak öğrenci gençlik mücadelesinin nasıl yürütülmesi gerektiğini açıkça önümüze koydular. Kampüs ve okul duvarlarını aşarak işçi sınıfıyla, yoksul köylülükle

yan yana bir mücadele yürüttüler. Grevlerde, fabrika işgallerinde, toprak işgallerindeydiler, emekçi yoksul halkların yanında savaştılar. Genç ömürlerine pek çok eylem ve mücadele pratiği sığdırarak biz devrimci gençliğe büyük bir örnek oldular.

Küresel çapta hegemonyasını yitiren ve yıkılışına tanık olduğumuz emperyalist-kapitalist sistem hızlı bir biçimde parçalanırken faşist iktidar duramadığı çöküşünü, dinci-faşizmin en koyu gericiliği ve saldırganlığı ile engellemeye çalışıyor. Gençlik geleceksizlik ve umutsuzluk bataklığına itiliyor. Tarikat yurtlarına, dinci gericilik oluşumlarına terk edilmeye çalışılıyor. Emekçilere, yoksullara hiçbir gelecek bırakmayan bu sistem her yeni günde yeni zamlar ve baskılarla halkların isyanını bastırmaya çalışıyor.

Saldırıları bu kadar artarken, her gün çöküşü ve güçlü eylemlere tanık oluyoruz. Milyonlar artık kapitalizmin sebep olduğu bu korkunç gidişata sessiz kalmıyor. Gençler, kadınlar, işçiler bir adım öne çıkıyor. Kadınlar kent meydanlarını dolduruyor, işçiler fabrikaları kavga alanlarına çeviriyor, gençlik yaşadığı geleceksizliğe ve baskılara karşı tıpkı Denizler gibi sokaklara taşıyor.

Bugün Denizlerin mirasını sahip-

lenmenin önemi açıktır. Devrimimizin yolunu açan ve devrim davasına büyük değerler katan yoldaşlarımızın bıraktıkları mirası birer anı haline getirip, onu devrimci özünden koparmak isteyenlere karşı Denizleşmemiz ve faşizme karşı Denizlerin çüreti, militanlığı, devrim iddiası ve mücadele pratiği ile öne çıkarmamız gerekiyor.

Denizler bu topraklarda zora dayalı devrim mücadelesi pratiğini ilk ortaya koyan ve bu yolda ölümsüzleşenlerdir. Devrim ve sosyalizm mücadelesinin yaşadığımız topraklardaki sayısız neferleridir.

Gün Denizleşme günüdür, onların mücadelesini bugünün mücadelesine katma ve onlardan devraldığımız bayrağı, onların çüretini, devrimci coşkusunu ve militanlığını kuşanarak burjuvazinin kalelerine dikme günüdür. Denizlerin idamlarının 50. yıldönümünde bizlere bıraktıkları bayrağı en yukarı taşımak için onların başucunda buluşmaya, Denizleşmeye!

**DENİZLEŞEN GENÇLİK
DEVİRME!**
**DENİZLERİN YOLUNDA
DÖB SAFLARINA!**

**DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
(DÖB)**

Editör

DEVİRİMİN GÜNCELLİĞİ

Baş tarafı 1. sayfada

Fakat, emekçi sınıfların ayaklanmacı ruh hali, bir sosyal reformist partiyi değil, bütün sosyal reformist partileri, emekçi sınıflar karşısında böyle konuşmaya, devrimci görünmeye zorluyor.

Devrim kavramını ağızlarına bile almaktan geri duran sosyal reformistler düzenin yıkılmasının görev haline geldiğini, üstelik bu görevi ertelemenin tekellerin egemenliğini kabul etmek anlamına geldiğini kabul ve ilan ediyorsa, bu gerçeğin nasıl somut bir olguya dönüşüğünü varın siz düşünün.

Şüphesiz, hiçbir sosyal reformist parti, devrimin güncelliğini gerçekten kabul ediyor değil. Onlar, devrimin güncelliğinden sadece emekçi sınıfları kandırmak, aldatmak için söz ederler. Yoksa, sosyal reformist görüşlerinden, düzenin yırtılm-söküğünü dikmek anlamına gelen programlarından vazgeçtiklerinden değil.

Birleşik devrimin güncel olduğu saptaması ve tezi Leninistlere aittir. Bu gerçeği, hiç itiraf etmeseler de, tüm sosyal reformist partiler ve onların ayak izlerine basa basa ilerleyen oportünist hareketler çok iyi biliyorlar. Leninistlere ait olan

“Şimdi Devrim Zamanı” sloganı devrimin güncelliği tezinin en özet ifadesidir.

Evet, devrim günceldir. Üstelik devrimimiz birleşik karakterde olacak. Yani Türkiye ve Kürdistan devrimleri tek ve birleşik bir süreç halinde gelişecekler. Tüm olgu ve gelişmeler devrimin gelişmesinin bu yönünü gösteriyor.

Dünyadaki ve özellikle Türkiye ve Kürdistan'ın etrafındaki gelişmeler iki ülkenin birleşik devriminin güncelliğini daha bir öne çıkardı. Şüphesiz, birleşik devrimimizi güncel kılan temel etken iç çelişiklerdir; tekeli kapitalist üretimin tüm bir tarihsel gelişmesi ve bunun sonucu ortaya çıkan kapitalist düzenin krizidir.

Bununla birlikte, salt iç çelişikler bir devrimi güncel, gerçekleşebilir bir noktaya getirmek için yeterli değildir. Uluslararası koşulların da devrimin gelişimi ve zaferi için uygun olmalıdır. Emperyalist-kapitalist sistemin yıllardır süren krizi, bu krizin derinleştiği açlık, yoksulluk, işsizlik; dünyadaki tüm emekçi sınıfların, buna Avrupa ülkeleri ve ABD dahil, derin bir hoşnutsuzluk içinde olmaları; bütün bunlar bir ülkede devrimin oluşmasının dış koşullarını oluşturdu.

Şimdi bu koşullara, Rusya'nın Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleriyle birlikte faşist Ukrayna'ya karşı başlattıkları savaş eklendi. Savaş, sadece savaşan tarafların değil, özellikle faşist Ukrayna'nın arkasındaki emperyalist devletleri ve emperyalistlerin peşlerinde sürükledikleri gerici-faşist devletleri de derinden etkilemeye, ekonomileri üzerinde yıkıcı etki yapmaya başladı.

Savaş, emperyalist-kapitalist devletlerin ekonomileri üzerinde yaptığı yıkıcı etkiyle bir kırılma noktası, emperyalist-kapitalist egemenliğin çöküşünde yeni bir aşamaya geçişin başlangıcı olacak. Bunun tüm işaretlerini şimdiden görmek mümkün. Bu “yeni aşama”nın özelliği emperyalist devletler dahil, bütün kapitalist ülkelerde isyan ve ayaklanmaların artması şeklinde karşımıza çıkacak. Avrupa emekçi sınıfları, savaşın da etkisiyle hızla artan hayat pahalılığının dolaylı diken üstünde yaşamaya başlamışlar bile.

Kısaca, birleşik devrimimizin sadece iç koşulları değil, dış koşulları da hızla olgunlaşıyor. Yaşamın emekçiler için daha da çekilmez hale geleceğini artık dinci faşist iktidar, bu iktidarın tepe noktasında oturanlar da kabul ve itiraf ediyorlar.

Emekçi sınıfların ve ezilen halkların isyan ve ayaklanmaları kapıda. Kürt halkı sadece ulusal nedenlerle değil aynı zamanda sınıfsal nedenlerle de ayaklanmanın eşiğinde. Elektrik faturalarına gelen zamlara karşı geliştirilen ve birer küçük ayaklanmaya dönüşen protesto eylemleri gelecekteki ayaklanmaların sınıf temeline işaret ediyor.

Şimdi propaganda ve ajitasyon faaliyetini bu temel üzerinde geliştirmek yaşamsal bir önem taşıyor. Sosyal reformistler ve onların ayak izlerinden ayrılmayan oportünistler seçimlerle, seçim yasalarıyla; seçimlerde kimin kiminle ittifak yapacağı sorunlarıyla uğraşadursunlar, Leninistler, birleşik devrimin propaganda ve ajitasyonunu yapmaya; devrimin güncelliğini ve olanaklarını, zaferin mümkün olduğunu emekçi sınıflara ve ezilen halklara anlatmaya devam edecekler.

Birleşik devrimin ve devrimle birlikte zaferin mümkün olduğunu kitlelere anlatalım. Devrimin kaçınılmazlığını, yaygınlığını ve derinliğini işçilere, yoksul ve işsiz kitlelere anlatalım.

Zafere giden yol bu pratik faaliyetten geçiyor.

1 Mayıs'ta Taksim'e

Savaş, yıkım, işsizlik, yokluk, önü alınmaz bir hayat pahalılığı ve kelimenin gerçek anlamında açlık hepimizin günlük yaşamını özetleyen kelimeler, gündemimizden düşmeyen sorunlar halini aldı. Bu düzen bize bitimsiz acılar yaşıyor.

Tüm bunları yaşarken bir yandan da art arda patlayan işçi ve emekçi eylemleri mutlu yarınlar muştuluyor hepimize. Önce öğrencilerin barınamama ve yoksulluk isyanı yayıldı ülkenin dört bir yanına, ardından bir çığ gibi büyüyen işçi eylemleri tüm toplumu derinden sarstı. Çorap, metal, tekstil, motokurye... Sokağa çıkan her bir iş kolunu diğer bir iş kolu izledi, izliyor. Kazanımlar sınıfa moral veriyor, güç aşıyor, yeni yeni kesimleri eyleme sevk ediyor.

İş birakanlar, fabrikalarını, depolarını işgal edenler; motorlarıyla sokakları renklerine boyayanlar; kadın işçiler, genç işçiler, açlığa mahkum olmak istemeyenler... Aylarca sokakları eylem ateşleriyle ısıttılar.

8 Mart'ta kadınlar doldurdu sokakları. Fabrikalarından, okullarından, evlerinden, atölyelerinden her yerden gelerek şehirlerinin, mahallelerinin meydanlarını, sokaklarını doldurdular; baharı taşıdılar eylemlere. Hemen ardından Kürt halkı Newroz ile kent meydanlarını doldurdu. Ezilen halk devasa gövdesi ile, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını gösterdi.

Dünyanın hemen her yerinde sistemin yarattığı yıkıma karşı işçi emekçiler, ezilen halklar sokaklarda. Avrupa, Amerika, Güney Asya, Latin Amerika... dalga dalga yayılıyor eylemler. Kimi yerde kapanan fabrikalar oluyor, kimi yerde zam talepleri, kimi yerde örgütlenme hakkı...

1 Mayıs'a bu bahar havası ile, eylem rüzgarları ile geliyoruz.

Tüm emekçi halklara, işçilere yoksulluk, sefalet, yıkım ve ölüm dayatan sisteme karşı dünya çapında yükselen isyanlar, eylem ve ayaklanmalar, baş eğmeyen bir mücadelenin yükseldiğini bizlere bir kez daha gösteriyor.

Bu şartlar altında giriyoruz 2022'nin 1 Mayıs'ına.

Tüm dünya çapında isyan böylesine yükselmişken, işçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs'ta, kavga bayrağını daha da yükseltmenin vakti.

Bunun yolu da açlık ve yokluktan kesin olarak kurtulmak, kapitalizmi yok etmektir. Burjuva sınıf kendi varlık yokluk sorununu için var gücüyle dört bir koldan saldırırken, başta kavganın başkenti İstanbul'da Taksim olmak üzere, tüm şehirlerin meydanlarında “Bütün İktidar Emegin Olacak” ve “Şimdi Devrim Zamanı” şiarlarını haykırmanın zamanı.

**Açlığa, Yoksulluğa, Geleceksizliğe Karşı
Ayağa Kalkan İşçi Sınıfının Mücadele Ruhuyla
1 Mayıs'ta Taksim'e
Mücadele Birliği Platformu**

Kopuş Belgeseli Kıbrıs'ta

tarihi yazarlardan dinlemenin önemine dikkat çekti.

Alkım'ın konuşmasının ardından belgesel gösterimine geçildi. THKO'nun neferleri arasında yer alan ve bu kopuşun tanıklarından biri olan Ergun Adaklı'nın anlatımları ile şekillenen belgeselde; “68 Kuşağı” genelmesiyle alabilirdiğine romantik ve etkisiz bir “anı” haline dönüştürülmek istenen bir kopuşun kahramanları olan Deniz, Sinan, Yusuf, Hüseyin, Ömer, Gülay, Kadir ve daha nice sinin hikayesini, öğrenci li-

Bir belgesel dizisi olarak tasarlanan ve Türkiye devrimci hareketinin 1970'li yılların başındaki gelişimini konu alan “Kopuş” belgeselinin Kıbrıs gösterimi gerçekleştirildi.

Türkiye devrimci yayın organlarından Önsöz TV tarafından hazırlanan Kopuş belgeseli, 19 Mart Cumartesi akşamı Lefkoşa Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası, Konferans Salonu'nda Gelecek Gazetesi'nin düzenlediği etkinlikle Kıbrıs'taki izleyicileri ile buluştu.

Belgesel gösterimi etkinliğinin açılışında Gelecek Gazetesi Yayın Koordinatörü Yusuf Alkım kısa bir konuşma yaparak, böylesi bir etkinliği düzenlemekten duydukları heyecanı ve mutluluğu dile getirdi. Daha belgeselin hazırlanmış duyurulduğu ilk andan itibaren merakla bekledikleri bu çalışmayı Kıbrıs'taki izleyicilerle buluşturmak için harekete geçtiklerini belirten Alkım, Türkiye devrimci hareketinin tarihini o-

Adana'da Deniz Bayraklarıyla Newroz

bakalım!” diye haykırdı. Bu sırada üzerinde Deniz Gezmiş tişörtü olan başka bir genç daha eylem alanına alındı. Uzun görüşmelerin, münakaşaların ardından polisler pes etti. Newroz alanına yine sloganlarla giriş yapan BMG bileşenlerini eylem alanındaki kitle zılgıtlar ile karşıladı.

Koma Şitlen Azadi eşliğinde halaylarla başlayan Newroz, HDP Adana il başkanı Mehmet Karakış'ın konuşması ile devam etti. Konuşmasında “Şimdi Kazanma Zamanı” şiarı ile Newroz alanına gelen kitlenin Newroz'unu kutladı. Açılış konuşmasının ardından Newroz ateşi barış

derliğinden devrimin liderliğine uzanan yoldaki mücadeleleri aktarıyor.

Gösterimin ardından belgesel yapım ekibinden Sena Sat ve Songül Yücel'in de katılımı ile bir söyleşi gerçekleştirildi. İzleyicilerin de aktif katılımı ile gerçekleştirilen söyleşide Sena Sat, bu çalışmanın nasıl ortaya çıktığına, ne gibi zorluklar ve güzellikler yaşatıldığına değindi.

Bir belgesel dizisi olarak tasarlanan çalışmanın toplam beş bölümden oluşmasını planladıklarını belirten Songül Yücel ise her yıl bir sonraki dönemi ele alan yeni bir bölüm hazırlanmasını hedeflediklerini, ilk bölümün hazırlanması sırasında kazandıkları deneyimle daha da iyi bir çalışmanın ortaya çıkacağına inandıklarını aktardı.

Etkinlikte okuyucular Sena Sat'ın çizgi roman olarak yayınlanan “Daima” ile “Ayaklanmanın Gezi Hali” ve Songül Yücel'in “Hasat Zamanı” kitaplarını alarak ve imzalatma şansını da buldu.

20 Mart günü öğle saatlerinde başlayan Newroz, binlerce kişinin katılımıyla Mimar Sinan Amfisinde coşkulu bir şekilde kutlandı.

Kürt halkının kültürel kıyafeti olan kaftan dahil, çoğu yöresel kıyafeti de içeri almadılar. Çocuklu ailelerin girişine de zorluk çıkaran polisler tepki olarak halk halay çekti.

O sırada toplanan BMG ve bileşenleri, Mimar Sinan Amfisinin güney kapısına doğru “Biji Newroz-Yaşasın Halkların Birleşik Mücadelesi” pankartı ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. “Biji Newroz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Yaşasın Birleşik Mücadele Güçleri” sloganları ile güney kapısına varan kitle kapıda bekleyen halktan da zılgıt ve alkışlar ile yoğun destek gördü.

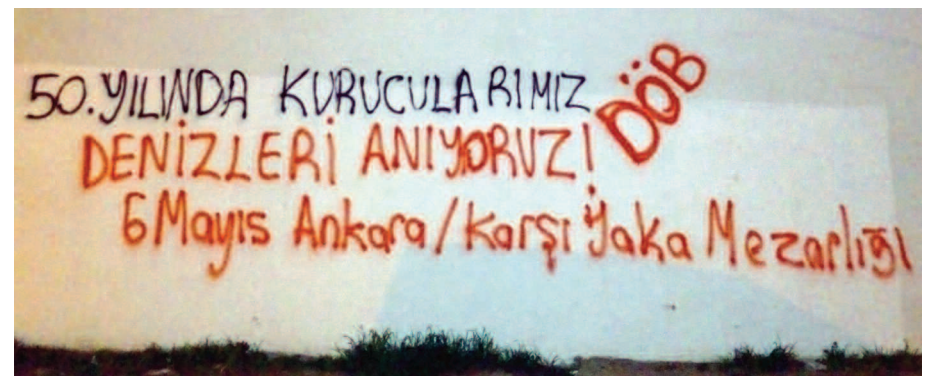
Kapıdan flamalar ile girmek isteyen BMG bileşenlerinden Mücadele Birliği Platformu Deniz Gezmiş flaması gerekçesiyle içeri uzun süre boyunca alınmadı. “Yukarıdan haber bekliyoruz” diyerek uzun süre bekleten polis, yalnızca üzerinde Deniz Gezmiş olan bayrakları ve önlükleri eylem alanına alamayacaklarını söylediler.

Bayraklarında Deniz Gezmiş olan Mücadele Birliği okurları bu keyfi davranışı “Denizler Yaşayor Leninistler Savaşıyor!”, “Deniz, Yusuf, İnan, Savaş Devam!” sloganlarıyla protesto etti. Sloganlara halktan da destek çıktı. Polis ile sık sık sözlü münakaşaya giren Mücadele Birliği okurları kendilerini çeken polis kamerasına “Biz Denizlerin mücadelesini inadına vereceğiz, hadi

Denizlerin Cüretiyle
Gençlik Devrime!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarının 50. yılı dolayısıyla, “Kurucularımızı Anıyoruz” diyerek İstanbul Bayramtepe'de yazılmalar yaptı.

Devrimci Öğrenciler, 6 Mayıs 2022 günü Denizlerin mezarı başında, Karşıyaka Mezarlığı'nda olacaklarını da duyurdular.

Adana Mücadele Birliği Platformu

SUDAN'DA DEVRİM SÜRÜYOR

Sinan Kaleli

Savaş bir ayımdı devirdi. Uzun süredir gündem Ukrayna'ya kilitlenmiş durumda. Ve bu arada dünyanın geri kalanında yaşanan bir dolu olay, dikkatlerden kaçıyor. Tıpkı "hareket halinde devrim" in güncel örneği olan Sudan gibi.

2019 Aralık gösterileri ile başlayan devrim, asker-sivil karma "Egemenlik Konseyi" ilanı ile bir geçici denge, Sudan KP'nin karşı çıktığı "Kırılğan Uzlaş"ı durumuna girmişti. Mücadele hiç durmadı. Kesintisiz sürdü. Karşı-devrimin fırsat kollamaları, devrimi bir çırpıda boğma arayışları da hep süregeldi. Geçtiğimiz yılın 25 Ekim'inde El-Burhan liderliğindeki askerler darbe yaparak "Egemenlik Konseyi"nin sivil kanadını budadılar. Yönetime el koydular. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Silahsız halk, karşı-devrimin bu muazzam silahlı gücüne boyun eğmedi. Özellikle Sudan Komünist Partisi'nin etkin çağrılarıyla sokaklara çıktı.

25 Ekim'den bugüne 90 gösterici, ordu ve polis güçlerinin ateşiyle hayatını kaybetti. 3500'den fazla insan yaralandı. Sık sık "milyonların yürüyüşü" etkinlikleri düzenleniyor. İşçiler greve gidiyor. En son gösteriler, grevde olan öğretmenlere destek için yapıldı. Darbenin daha en başından itibaren Sudan KP, yayımladığı bildirimlerle emekçi kitleleri grevlerle desteklenen sivil itaatsizlik eylemlerine çağırıyor.

Ordunun, Cancavid'lerin (paramiliter, yarı-resmi "Acil Destek Kuvvet-

leri") ve polisin olanca baskı ve vahşetine rağmen sokaklar boyun eğmiyor. Gençlik göstericiler varuluyor. Geçen hafta 13 yaşında bir çocuk, iki gün önce 17 yaşındaki ElRaşid... Gerçek mermiyle vuruluyorlar.

Kentler, özellikle işçi kentleri, gösterilerle ve grevlerle sarsılıyor. Burada özellikle "devrimin başladığı işçi kenti" Atbara'yı vurgulamak lazım. Onunla birlikte başkent Hartum'u da!.. Port Sudan, Vad Medeni, ElGedaref, Signa gibi eyalet merkezleri, yoğun eylemlerin de merkezi oldu.

Sudan halkı iki yılı aşkın süredir sokaklarda, meydanlarda. Sürekli eylem halinde. Bu muazzam bir enerji, muazzam bir başarı. Devrimin hasımları, sermaye sınıfı ve emperyalistler, alışlageldiği üzere, zamanla eylemlerin enerjisinin düşeceğini, devrimin baskısının kendiliğinden azalacağını hesapladılar. Devrimi bastırarak güçleri yoktu. Zaten sokakta pratik olarak uygulayabilecekleri zor ve baskıyı aralıksız uyguluyorlardı. Cancavidler bir yandan, ordu ve polis diğer yandan, gizli polisin cinayetleri ve insan kaçırımları bir diğer yandan... kesintisiz bir baskı ve terör rejimi hakimdi. Ona rağmen devrimci kitle eylemleri hız kesmedi. Kendi içinde inişli çıkışlı bir seyir izledi ama hiç durmadı, duralamadı. Tüm bu iki yılı aşkın süre boyunca kesintisiz bir "hareket halinde devrim"e tanık olduk. Ve aynı şekilde şu ana kadar Sudan KP'nin kitlelerle kaynaşmış/bütünleşmiş baş-

arlı etkinliğine de!..

Kuşkusuz her devrim görece uzun bir tarihsel birikimin ürünüdür. Az çok uzun bir zaman dilimine yayılır. Ve her devrim, kendi özgünlükleriyle dünya sahnesine atar adımını. Kimileri hızla bir genel ayaklanma ile ulaşır zafere, kimileri görece uzun süren bir silahlı mücadele süzgecinden çıkar gelir. Kimileri daha devrim sürecinde doğrudan ordulararak ulaşır iktidara. Kimileri de uzun iç savaş sürecinin değişik örnekleri olarak gerçekleşir. Her biri evrensel ve yerel özelliklerin bir sentezi halinde gelişir.

Sudan devrimi de kendi renkleriyle katıldı dünya halklarının devrim mücadeleleri kervanına. Bir "kent devrimi" olarak büyüdü, gelişti. Ve Sudan'da devrim, çok özgün bir şekilde "bedeli kan olan sivil itaatsizlikle silahlandı." Devrim, düşmanın muazzam silahlı gücüne rağmen 2 yılı aşkın süredir milyonları sokaklarda tutmayı başardığı için "sivil itaatsizlik", karşı-devrimin silahlı gücünün bir türlü üstesinden gelemediği güçlü bir silah haline geldi. Ama bedeli gerçekten de kan idi, ağırdı. Karşı-devrimin sokaklarda sergilediği vahşet, cinayetler, kaçırımlar, işkenceler, tecavüzler hiç kesilmedi.

Devrim, dünyanın en pratik ve en otoriter işidir. Kesin zafer için hasmına boyun eğdireceği, korku salacağı, teslim olmaya zorlayacağı otoriter araçlara, gerçek silahlı güce ihtiyaç duyar. O aşamaya kadar devrimin her başarısı, ge-

dir, bıçak sırtı dengelere bağlıdır. Sudan devriminin sokaklardaki muazzam kitle gücü, onun o baş eğmez direngenliği, ileri ve geri esnemelere sahip bir kırılğan denge durumu yarattı.

Devrimin ilk başlarında bizzat siyasal güçlerin oluşturduğu/yönlendirdiği örgütler, geniş emekçi kesimler üzerinde manevi otorite sağlamayı başarmış durumdaydılar. Sudan Meslek Odaları Birliği ve bir çatı örgütü olarak Özgürlük ve Değişim Bildirgesi Güçleri, devrimin siyasi merkezi olarak çalıştı. Daha 2019 Aralık devriminden önce, Komünist Partisi'nin yoğun çabasıyla devrimin siyasal örgütleri büyük oranda bir araya getirilmiş, ÖDBG çatısı altında siyasal bir merkez oluşturulmuş durumdaydı. ÖDGB, kendi otoritesini emekçi kitlelere kabul ettirdiği gibi, ElBurhan'ın başında bulunduğu Askeri Konsey de onu kitlelerin siyasi temsilcisi olarak görmekteydi: "ÖDBG'nin devrimdeki rolünü ve kitlelerin lideri olduğu gerçeğini reddetmiyoruz."

Söz konusu olan milyonların eğitimi ise, bu, ancak devrim sürecinin içinde, pratik bir etkinlik olarak gerçekleşebilir. Sudan halkı da "hareket halinde devrim" sürecinde muazzam bir eğitimden geçti, geçiyor.

Devrim ilerledikçe, sadece "yukarıda" siyasal merkezler değil, bizzat kitlelerin içinde çok güçlü taban örgütleri yaygınlaştı. "Direniş Komiteleri" adıyla yaygınlaşan bu devrimci kitle örgütleri, emekçi yığınların nabzını elinde tutan

örgütler olarak kök saldılar. Bizzat emekçiler tarafından kurulan, onların içinden çıkan Direniş Komiteleri, yerel düzlemde alabildiğine yayıldığı gibi, bölgesel ve eyaletler çapında da merkezeleşti. Sokakların gerçek yönlendiricisi haline geldiler.

12 Ocak gösterileri, Komitelerin kitlelere derinlemesine nüfuz etmiş gücünü göstermek bakımından önemli. 12 Ocak'ta emekçileri sokaklara çağırıldılar. Karşı-devrim bütün gücüyle sokaklarda önlemler aldı, köprüleri bloke etti. Gösterileri ezmek için tam donanımlı hazırlandı. Eylemler için binlerce emekçi sokaklara çıkmaya başladığında Direniş Komiteleri eylemleri 13 Ocak'a ertelediğini duyurdu. Emekçiler arasında sokaklardan çekildiler. Tam teçhizatlı bekleyen karşı-devrim güçleri ne olduğunu anlayamadılar bile. Bomboş sokaklarda öylece kalakaldılar. Ertesi gün işçi ve emekçiler, Direniş Komiteleri'nin çağrısıyla sokakları doldurmuştu yine.

Açıkça görülüyor ki, milyonlarca emekçi, bir ordu gibi belirli bir disiplin içinde hareket edebilecek düzeye ulaşmış; kendi bağrından çıkardığı devrimci kitle örgütleri ise, bu işin kurmaylığını yürütebilecek yeteneklerle donanmış durumda.

Kendi pratiğinden öğrenen devrim, adım adım hasmını alt edebilecek niteliğe kavuşuyor. Sudan devrimi, dünya halklarına esin kaynağı olmaya devam ediyor.

Hindistan'da 48 Saatlik Grev

Milyonlarca Hintli işçi 28-29 Mart'ta 28 saatlik greve gitti. Hindistan hükümetinin ekonomik politikalarını protesto eden sanayi, tarım ve kamu hizmetlerindeki işçiler, temel garantiler talep ediyor.

Hindistan'daki 470 milyon işçinin yaklaşık %80'ini temsil eden sendikalar, hükümetten kayıt dışı ve örgütlenmemiş işçiler için de "evrensel sosyal güvenlik kapsamı oluşturulmasını" talep etti. Asgari ücretin artırılması, iş garantisi programının başlatılması ve kamu bankalarını özelleştirme planlarının iptali, kamu şirketlerinin satılma planlarının askıya alınması da temel talepler arasında idi.

Demiryolu ve enerji sektöründeki sendikalar, yüzlerce farklı noktada genel grevi desteklemek için topluca yürüdü. Grevin ilk günü başkent Yeni Delhi ve finans merkezi Mumbai dışında hissettirdi asıl etkisini. Bazı eyaletlerde protestocular yolları ve demiryollarını kapatarak toplu taşımayı bloke etti. Kimi eyaletlerde bankalar, ulaşım, demiryolları ve elektrik gibi birçok temel sektör genel grevden etkilendi. Hindistan'ın en büyük banka-kredi kuruluşu olan Hindistan Devlet Bankası çalışanlarının çoğunun greve katılması faaliyetleri durdurdu.

Ülkenin en büyük sendikalarından biri olan CITU (Hindistan Sendikalar Merkezi) grevin 2. günü ülke çapındaki grevci sayısının yüz milyonlarca olduğunu ve karayolu taşımacılığı sektöründe 3,5 milyon grevcinin olduğunu söylüyor. Sağlık ve sosyal sektörde greve katılanların sayısı ise yaklaşık 8 milyon.

Geçtiğimiz yıl Hindistan'da çiftçiler ve köylüler ayaklanma düzeyine varan eylemler yapmış ve taleplerini kabul ettirmişti. Bu zafer, işçi ve emekçilere de cesaret verdi. İşsizliğin pandemiyile birlikte %8'e ulaştığı Hindistan'da işçiler özellikle bankaların ve diğer kamu sektörlerinin özelleştirme projelerinin geri çekilmesini, yüz milyonlarca kayıt dışı işçinin haklarının düzenlenmesini, ücretlerin artırılmasını ve başta işsizlere yönelik bir yardım sisteminin kurulmasını talep ediyor.

Bu yıl (2022) Hindistan'ın sömürge yönetiminden bağımsızlığının 75. yıldönümü kutlanacak. Başbakan

Narendra Modi ve BJP liderliğindeki hükümet, bunu "ölümsüzlük ve refah çağının başlangıcı" olarak nitelendirse de, işçi ve emekçiler için bu yıl yüksek işsizlik, düşen gelirler, çok yüksek temel mal fiyatları ve güvensiz bir gelecek ile birlikte derin bir ekonomik sıkıntı zamanı. Hindistan'da işçilerin ve köylülerin birkaç yıldır mücadele ettiği 12 maddelik bir talep tüzüğü var. Başlıca talepler şunlar:

1. Dört İş Kanununu ve Temel Savunma Hizmetleri Yasasını (EDSA) hurdaya çıkarın. (Bu yasa sözleşmeli çalışmaya izin verir, ücret sabitlemesini sulandırır, çalışma saatlerini artırır, işe alma ve işten çıkarmaya izin verir ve izleme kurumlarını zayıflatıyor ve özelleştirmeyi protesto etmelerini yasaklıyor.)
2. Samyukta Kisan Morcha'nın 6 maddelik taleplerini kabul edin.
3. Tüm özelleştirmeleri terk edin ve Ulusal Para Kazanma Hattını (NMP) hurdaya çıkarın.
4. Gelir vergisi ödemeyen tüm ailelere ayda 7.500 Rs gelir desteği sağlayın.
5. MGNREGA için tahsis artırım ve istihdam garanti programını kentsel alanlara genişletin.
6. Tüm kayıt dışı sektör çalışanları için evrensel sosyal güvenlik sağlayın.
7. Anganwadi, ASHA, öğle yemeği ve diğer program çalışanları için yasal asgari ücret ve sosyal güvenlik kapsamı sağlayın.
8. Pandeminin ortasında halka hizmet eden cephe çalışanları için tam koruma ve sigorta sağlayın.
9. Ekonomiye canlandırmak ve canlandırmak için zenginlerin yüksek vergilendirmesinden kaynak toplayarak tarım, eğitim, sağlık ve diğer önemli kamu hizmetlerine kamu yatırımını artırmak.
10. Petrol ürünleri üzerindeki Merkezi ÖTV'yi önemli ölçüde azaltın ve fiyat artışını durdurmak için somut adımlar atın.
11. Tüm taşeron işçileri ve işçileri düzene sokun ve herkes için eşit işe eşit ücret sağlayın.
12. Yeni Emeklilik Planını (NPS) iptal edin ve eski planı geri yükleyin; Çalışan Emeklilik Planı kapsamında asgari emekli maaşını artırmak.

Farplas İşçileri Eylemi Bitirdi

"Sana Huzur Yok Ömer Burhanoglu"

Kölece çalışma koşullarının iyileştirilmesi için sendikacı olmaları nedeniyle işten atılan Farplas işçileri işe iade ve sendikal haklarının tanınması talebiyle yaklaşık 2 aydır mücadele ediyor.

DİSK Limter İş Sendikası, 25 Mart günü Farplas işçileriyle dayanışmak için, işçilere "provokasyon yapıyorlar" diyen CEO Ömer Burhanoglu'nun Beykoz'da bulunan evinin karşısında bulunan köprüye, "Atılan İşçiler Geri Alınana Kadar Sana Huzur Yok Ömer Burhanoglu" pankartı astı.

İşçiler Gebze'ye Yürüdü

Kocaeli Gebze TOSB'de bulunan ve otomobil plastik aksamı üreten Farplas Fabrikasında, işten atılan 150 işçi ve arkadaşlarına destek veren işçiler 26 Mart günü fabrika önünde bir araya gelerek Gebze'ye yürüdü.

"Atılan İşçiler Geri Alın" sloganıyla açılan işçiler yürüyüşü boyunca defalarca polis tarafından durduruldu. İşçiler "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız", "Kurtuluş Yok Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarıyla tepki göstererek yürüyüşe devam etti.

İşçiler, sitenin girişine ulaştıklarında yeniden polis tarafından durduruldu. İşçiler, polis tarafından engellenmelerine tepki göstererek, yürümenin hakları olduğunu belirtti, polislerden "Neden bizi engelliyorsunuz" diye hesap sordu.

Polislerin emek sömürüsüne karşı başlattıkları direnişte işçilere cop ve biber gazıyla saldırdığını hatırlatan Farplas işçileri, "Bu yol bizim emeğimizle yapıldı, patronların tapulu malı değil" dedi. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 2 Nolu şube yöneticileri polisin baskısı karşısında geri adım atarak işçileri, "Programımız var ona yetişmemiz lazım" diyerek araçlara bindirmeye çalıştı.

"Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır" ve "İşçiler Değil, Patronlara Barikat" sloganlarıyla sendikacılara itiraz eden işçiler, bir süre daha yürümekte ısrar etti ancak, sendikacıların geri adımı ve polisin baskısı sonucu araçlara binerek Gebze'de bulunan Odeabank önüne geldi.

Burada da polisin engellemesiyle karşılaşan işçiler, kararl duruşlarıyla yürüyüşlerini sürdürdü. Meşalelerin de yakıldığı yürüyüş boyunca işçiler, sloganlarla Gebze Kent Meydanı'na ulaştı.

Burada yapılan açıklamada Birleşik Metal-İş Gebze 2 Nolu Şube Başkanı Necmettin Aydın, her yeri direniş alanına çevirmeye devam edeceklerini söyledi. Limter-İş Genel Başkanı Kamber Saygılı da "Farplas işçilerinin kararlılığı, dik duruşu, sınıf tavrı Farplas'ın ülkenin sınırlarını aşmıştır" diyerek, işçilerin sesinin ülkenin dört bir yanına taşın-

dığını söyledi.

Birleşik Metal İş Başkanı Adnan Serdaroglu, iktidarın patronları desteklediğini ve sendikalaşmaya alerjisi olduğunu söyleyerek "Farplas işçileri anayasal haklarını kullandılar diye zulüm altındalar" dedi.

İşçiler eylemi kent meydanında çekerek hallerle sonlandırdı.

İşçiler Fabrika Önündeki Eylemi Sonlandırdı

1 Nisan günü Farplas işçileri, eylemlerinin 59. gününde fabrika önündeki eylemlerini sona erdirdiğini duyurdu.

Üç ayın sendikaya üye Farplas işçileri birlik ve beraberliğini koruyarak, hep birlikte fabrika önünde mücadeleyi soğuk ve karlı günlere, polis saldırılarına rağmen sürdürdü... Farplas işçilerinin mücadelesinde kadın işçiler kararlılıklarıyla öne çıktı.

Birleşik Metal İş Sendikası Gebze 2 Nolu Şube'de basın toplantısı düzenleyen Farplas işçileri, adına basın metnini okuyan Birleşik Metal İş Sendikası Gebze 2 Nolu Şube Başkanı Necmettin Aydın, büyük zorlukları aşarak bugüne geldiğini aktardı.

Örgütlenemez denilen fabrikada işçiler ile birlikte örgütlenmelerini, işçilerin tüm engelleme çabalarına rağmen sendikalı olduğunu, hakları için harekete geçtiklerini belirten Aydın, "İş braktık; bunun sonucu bugüne kadar işçilere asgari ücret düzeyinde maaş reva gören şirket, daha yüksek zamlar yapmak zorunda kaldı" dedi.

İşçilerin fabrika işgalini hatırlatan Aydın, "İşçiler, sendikalarıyla birlikte fabrikanın çatısında direndiler, sadece kendi fabrikalarındaki işçilere değil, tüm işçi sınıfına örnek oldular. Fabrika içerisindeki direnişimiz işverenin davetiyle, çok sert bir şekilde polis şiddetiyle karşılaştı. Ancak bu polis şiddetine ve baskısına karşı yılmadık direnişimizi kararlılıkla sürdürdük" dedi.

1 Nisan itibariyle fabrika önünde sürdürülen eylemi sonlandırdıklarını ancak Farplas'ta üyelerinin hakları ve sendikalaşma için verdikleri mücadeleyi devam ettireceklerini söylediler.

Enerji İşçileri Eylemde

Enerji-Sen Üyelerine Polis Saldırısı Ve Gözaltı

İşten atılan DİSK'e bağlı Enerji Sen üyesi EnerjiSa işçileri, Başkent Elektrik Genel Müdürlüğü önünde işe iade edilmeleri ve baskıların son bulması talebiyle 30 Mart günü oturma eylemi yaptı. Oturma eylemi yapan işçilere çok kısa süre içinde polis saldırdı.

Polis, Enerji Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, Kurucu Genel Başkan Kamil Kartal, İç Anadolu Bölge Temsilcisi Osman Çokaman ile Bekir Bayatlı ve Mehmet Ali İçindere'yi gözaltına aldı.

Gözaltı aracından kamuoyuna seslenen Süleyman Keskin, "Tek derdimiz işçi arkadaşlarımızın geri işe dönme mücadeleleri. Bugün bizi gözaltına aldıklarında bizim vazgeçeceğimizi sananlar yanılıyor. Çağrımız bütün emek dostlarımızdır: Sabancı'ya ait ne kadar kurum varsa, emek dostlarını hepsini eylem alanına çevirmeye davet ediyoruz" diyerek enerji işçileriyle dayanışma çağrısı yaptı.

Gözaltına alınanlar ifade işlemlerinin ardından serbest bırakıldı.

"Her Yeri Eylem Alanına Çevireceğiz"

Elektrik dağıtım şirketi Enerjisa'ya bağlı şirketlerde çalışan ve birçok şehirden gelen işten atılmış işçiler, 31 Mart günü Ankara'da bulunan Başkent Elektrik Genel Müdürlüğü önünde işten çıkarmaları protesto etti.

DİSK Enerji Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin eylemde, yaşanan işten atma saldırısı ve baskılara değinerek taleplerini anlattı.

İşten çıkarmalardaki asıl nedenin 8 ay önce TİS sözleşmesine karşı başlatılmış oldukları tepki ve sendikal faaliyet olduğunu vurgulayan DİSK Enerji Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, TİS sözleşmesi gereği işverenin yapması gereken zam oranı %40'lara gelince maliyet düşürmek için işçileri işten atıldığını söyledi.

Patronun daha az işçiyi daha fazla iş yükü bindirerek kaz gelir seviyesini yükseltmeyi amaçladığını söyleyen Keskin, "Diğer sendika üyeleri arasında ayrım yap-

maksızın işten atmaya başladı. Sarı sendikamızın işçilerine sahip çıkmaması üzerine biz sahip çıkmaya başladık. Enerji-Sen'e yönelik bir saldırı gibi gözükse de işverenin burada tek amacı; artan maliyetini daha az personelle iş yapmak" dedi.

İşten atılan işçilerle örgütlenme faaliyetine devam edeceklerini vurgulayan Keskin, işçilerin dilediği ve özgürce sendika seçme hakkını kullanabilmesi, işçilerin üzerindeki iş yükünün hafifletilmesi, mobinglerin kaldırılması ve insanca yaşayacak koşulların sağlanması için mücadele ettiklerini belirtti.

Eylemde konuşan işçiler de işten atılma gerekçelerini açıklayarak, sendikamızın en yasal hakları olduğunu, sendikacı olarak işe dönene kadar mücadele edeceklerini söylediler.

Eylem sırasında polis sürekli "yasadışı eylem" yapıldığı ve müdahale edileceği anonsu geçti. Kısa süre sonra da işçilere saldıran polis Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, Kamil Kartal ve Osman Çokaman'ın da bulunduğu 6 kişiyi gözaltına aldı.

İstanbul'da Sabancı Holding'i Boykot Çağrısı

DİSK Enerji Sen, Sabancı Holding'e ait Enerji SA'da "performans düşüklüğü, sağlık sorunları, şirketimizde uygun yer yok" gibi bahanelerle işten çıkarılan üyelerinin işe iadesi için Kadıköy Süreyya Operası önünde 31 Mart günü basın açıklaması gerçekleştirdi. "Yok Öyle Yağma Direniş Var! Atılan İşçiler Geri Alınsın" pankartının açıldığı eylemde sık sık "Enerji İşçisi Köle Değildir", "Enerji Sen sokakta, Hak Kavgasında", "Enerji İşçisi Yalnız Değildir", "Üreten Biziz, Yöneten De Biz Olacağız" sloganları atıldı.

Eylemde Enerji Sen Genel Sekreteri Emin Atsız, enerji patronlarının sürekli kararlarına kar katarken enerji işçilerine kölelik

Karabulut, Enerji Sen olarak işten çıkarılan işçiler için başlattıkları mücadelede her alanı eylem alanına çevireceklerini söyledi.

Sabancı Holding ve Enerji SA yöneticilerine seslenen Karabulut, taleplerini şöyle sıraladı:

- İşten atılan tüm arkadaşlarımızı işe geri alın,
  - İşten çıkarmaları derhal durdurun,
  - İşten çıkarmaları derhal yasaklayın.
- Patronların emek sömürüsüne karşı tüm enerji işçilerinin haklarını savunmaya devam edeceklerini söyleyen Karabulut, tüm halkı Sabancı Holding'e bağlı şirketleri boykot etmeye çağırdı.

Çiğli Belediyesi Greve Yürüyor

İzmir'de Çiğli Belediyesi'nde 836 işçiyi ilgilendiren Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine belediye örgütü DİSK Genel İş Sendikası 8 No'lu Şubesi Yönetim Kurulu grev kararı aldı. İşçiler 23 Mart günü sloganlar eşliğinde belediye binasına grev kararını astı.

Sabah saatlerinde Kasaplar Meydanı'nda toplanan yüzlerce belediye işçisi "Sadaka Değil, Toplu Sözleşme", "İnsanca Yaşamak İstiyoruz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganları eşliğinde Çiğli Belediyesi'ne yürüdü.

Belediye önünde konuşan Genel İş 8 Nolu Şube Başkanı Deniz Şahin Gümüştekin, Çiğli Belediyesi yönetimi ile yapılan TİS görüşmelerinde anlaşma sağlayamadıkları için greve gittiklerini anlattı; "83 madde ile başladığımız Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde 68 sosyal ve ekonomik madde de anlaşma sağlanmış, 15 ekonomik ve sosyal maddede ise anlaşma sağlanamamıştır" dedi.

TİS görüşmeleri devam ederken talep ettikleri ücret artışının enflasyonun altında kaldığını, istenilen zam oranının da bir kıymeti kalmadığını aktaran Gümüştekin, sendika olarak %40 zam talep ettiklerini söyledi.

Eğer TİS'de anlaşma sağlanamazsa 7 Nisan itibarıyla greve çıkacaklarını söyleyen işçiler, sloganlar eşliğinde belediye kapısına grev kararını astı.

RUSYA'DA NELER OLUYOR?

Taylan Işık

Kaçtı mı, istifa mı etti, kovuldu mu? Bir türlü anlaşılmayan Anadolu Çubays'ın ya da tam adıyla söyleysek, Anadolu Borisoviç Çubays'ın, Rusya'yı aniden terk etmesi gözleri bir anda Rusya'nın kalbine, Kremlin'e çevirdi. Neler oluyordu? Çünkü, sıradan biri değil, Putin'in bir özel temsilcisi sözü edilen.

Ama onu bu denli önemli kılan şey bu görevi değildi. Onun asıl önemi, 1991'de Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte başlayan büyük yağma sürecinin başındaki bir kaç kişiden biri, hatta belki de en önemlisi olması. Kısaca, hırsızların başı demek en isabetli sıfatlandırma olur.

Bir kişi, hele de Kremlin gibi bir yerde, devlet başkanının özel temsilcisi iken neden apar topar kaçar? Bu durumun mümkün olabilecek tek açıklaması, kendini, geleceğini ve hırsızlıktan edindiği servetini tehlikede görmüş olmasıdır.

Rusya savaşta. Her ne kadar Rusya'daki iktidar buna "özel operasyon" dese de eşyanın adını değiştirmekle kendisini değiştirmiş olamazsınız. Savaş koşulları, Çubays'ın arkasına bakmadan kaçışını daha da önemli kıyor.

Önce bir noktayı vurgulayalım. Arkasına bakmadan İstanbul'a kaçan (burjuva basının iddiası bu, tersini iddia etmek için bir neden de yok) Çubays, "Oligark" denen, hepsi de süzme hırsız olan yeni yetme milyarder burjuvaların ya iktidar nezdindeki temsilcisiydi ya da temsilcilerden biriydi. Öyleyse şunu söyleyebiliriz: Savaş, burjuva hırsızlar takımının iktidardaki uzantılarında bir çözümlenme sürecini başlatmış bulunuyor. Arkası gelir.

Savaş, doğasına uygun olarak, Rusya'da bir saflaşma yarattı. Bu saflaşmada, "oligark" denen hırsızlar takımıyla onların toplum içindeki Navalny tipi taraftarları emperyalistlerin safında yer aldılar. Toplumun geri kalanı, emperyalizme ve faşizme karşı savaşın safında... Başka türlü mü imkansızdı.

Savaş başlamadan bir gün önce, 23 Şubat'ta, Tarihin İronisi adlı makalemizde, savaşın başlaması durumunda Rus burjuvaların savaşın yana değil, savaş karşı tarafta yer alacaklarına işaret etmiştik:

"Oysa, emperyalistlerle savaşa girmek, Rusya burjuvazisinin en son isteyeceği şeydir. Rusya burjuvazisi, ayakları üzerinde durmak, serpilip gelişmek ve kendini sağlama almak için, emperyalistlerle bir çatışmaya değil, işbirliğine ihtiyaç duyuyor. Rusya burjuvazisi, emperyalistlerle çatışmada; ileri, demokratik, halkçı, sosyalist yönelimli devletlerin desteklenmesinde Rusya devletinin ayağına dolanan ayakbağıdır. Onlar bu savaşı yöneten değil, emperyalistlerle çatışmaması için Rusya iktidarına baskı yapan güçlerdir."

Rusya burjuvazisinin arzusu hilafına karşı savaş başladı. Savaşla birlikte oluşan psikoloji nedeniyle başta seslerini çıkarmayan burjuva takım, süreç ilerledikçe seslerini çıkarmaya, savaşı bitirmesi için Rusya iktidarına baskı yapmaya başladılar. Ama, burjuvalar savaşa karşı tutumlarını açıkça belli ettikçe emekçi sınıflarda, Rusya halkında bu burjuva takıma duyulan öfke de açığa çıkmaya başladı.

Bunun ilk işareti, işçi ve emekçi sınıfların ağır baskısı altındaki Putin'den geldi. Putin, yüzbinden fazla insanın toplandığı ve Sovyetler lehine sloganlar atıp şarkılar söyledikleri mitingde işareti şu sözlerle verdi:

"Rusya halkı da her halk gibi, gerçek vatanseverler ile ayaktakımı ve hainleri her daim birbirinden ayırt edecektir ve hainleri, kazara ağza giren bir sineği tükürür gibi tükürecekler. İnanıyorum ki toplumun kendi kendini böyle doğal yoldan kirden arındırması ülkemizi ve dayanışmamızı yalnızca güçlendirecektir." Kremlin'e göre, "Böyle insanlar, en üst kasta ait olabilmek adına annelerini dahi satarlar"

Çubays'ın kaçışı bu gelişmelerin üzerine geldi. Çubays gibi, kapitalistleşmenin militan bir savunucusunun arkasına bakmadan kaçışı, tehlikeyi gördüğüne, kılıçların çekildiğine ve hızla yaklaşan bu kesin hesaplaşmada kendi tarafının zayıf olduğunu kabul ettiğine işaret ediyor. Av köpekleri has-saslığında ki burnu tehlikenin kokusunu almış.

Gelişmeler çok hızlı. Putin, büyük burjuvaların Rusya'dan kaçışını, "doğal temizlik" olarak niteledi. Peskov, Kremlin'in sözcüsü, bu "doğal temizlik"i "onlar hayatlarımızdan kendi kendilerine kayboluyorlar" şeklinde tanımladı. Peskov, bu insanların bazılarının görevlerinden, bazılarının aktif iş yaşamlarından ayrıldıklarını, bazılarının ülkeyi terk ederek başka ülkelere taşındıklarını anlattıktan sonra, "temizlenme bu şekilde oluyor" sözleriyle tarif etti. Türkçesi, burjuvalar kaçıyorlar. Muhtemelen en çok da Türkiye'ye. Çubays'ın kaçtığının ertesi günü İstanbul'da görüntülenmesi böyle düşüncenin pek de temelsiz olmadığına işaret etti.

İstanbul, 1917 Ekim Devrimi sonrası tank olduğu "Beyaz Rus" akını benzeri bir akına hazırlanabilir.

Peki, 1991 karşı-devrim süreci tersine dönüyor diyebilir miyiz? Henüz erken olabilir. Ama, kapitalizmi restorasyon sürecinin büyük bir darbe aldığını söylemekle hiçbir sakınca yok. Elbette bu iyimserliktir. Ama temelsiz bir iyimserlik değil. 1991'de karşı devrim fırtınasının en güçlü olduğu günlerde, "Sosyalizm Kazanacak" diyen sesin haklı ve doğru olduğunu görmeye başlamasının yarattığı iyimserliktir bu.

Evet sosyalizm kazanacak. Kendi küllerinden yeniden ve yeniden doğarak kazanacak. Zor, geri bir toplumsal sistemi daha ileri bir toplumsal sistemin yerine geçiremez. Zor daha ileri olana tahrir edebilir, geriye atabilir ama tümünden ortadan kaldıramaz. Engels'in zor teorisi dün olduğu gibi, bugün de proletaryanın yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

"...politik zor toplumdaki bağımsızlıktan ve onun hizmetçisi olmaktan çıkıp efendisi haline geldikten sonra, iki yönde işleyebilir. Ya doğal ekonomik gelişme anlamında ve yönünde işler, bu durumda, ekonomik gelişme hızlandırdı, aralarında çatışma doğmaz. Ya da ekonomik gelişmeye karşı işler, bu durumda, pek az istisna ile, bir kural olarak, zor, ekonomik gelişme karşısında yenik düşer."

1991'de emperyalistler ve Sovyetler Birliği içindeki uzantıları zor'a dayanarak sosyalizmi ortadan kaldırmaya, yerine daha geri ve aşılımsız bir üretim biçimi olan kapitalizmi yerleştirmeye çalıştılar. Otuz yıllık bir aradan sonra, burjuvalar ele geçirdiklerini sandıkları ülkeden "doğal temizlik" yoluyla temizleniyorlar. Yolun başındayız, ama temizlik başlamıştır. Yani Engels'in sözleriyle, "yenik düşüyorlar."

Bir kez daha, kesin konuşmak için erken olduğunu çok iyi biliyoruz. Fakat sadece kalbi olmayanlar bu "doğal temizlik"ten, burjuvaların Rusya'dan bu kaçışından heyecan duymazlar.

Maltepe Belediyesi İşçilerinden Uyarı Eylemi

DİSK Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube, Maltepe Belediyesi'nde iş güvencesi ve çalışma koşullarında yaşadıkları sorunların çözümü, işten atılan işçilerin işe iade edilmesi talebiyle 25 Mart günü Maltepe Belediye Başkanlığı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Maltepe Belediyesi işçileri belediye binası önünde "İnsanca Yaşanacak Bir Ücret İstiyoruz", "İş Güvencesi Dokundurtmam" pankartları açarak sloganlarla ve işten atılmaları protesto eden alkış ve ıslıklarla yürüdü.

Belediye önünde yapılan açıklamada konuşan Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube Başkanı Ali Sönmez yaklaşık 6-7 aydır çeşitli gerekçelerle işçilerin iş aktilerinin feshedildiğini, toplu sözleşmede yer alan Disiplin Kurulu'nun lağvedildiğini belirtti.

Basın açıklamasını okuyan Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 2 Nolu Şube Mali Sekreteri Cihan Demir, son bir yıldır 5. kez çeşitli gerekçelerle belediye çalışanlarının iş akdi feshedilmeye hem sendikamızın hem de işçilerine görüşüne başvurulmadan, belediye çalışanlarının iş güvencesinin ortadan kaldırılmakta olduğunu aktardı.

Bu tutumun yakın zamanda işçilerin demokratik haklarına saldıran AKP'li Beykoz Belediyesinde yaşandığını hatırlatan Demir, işçilerin anayasal haklarını kullanarak Genel İş'te örgütlendikleri için işten atıldığını, işçilerin yerlerinin değiştirilip, angaryaya zorlandığını, işçiler üzerinde baskı ve korku ortamı oluşturulmaya çalışıldığını, bugün de Maltepe Belediyesi'nde işçilerin aynı şeyleri yaşadığını belirterek "Maltepe Belediyesi işçileri ve sendikamız, iş güvencesimizi ortadan kaldıran bu saldırılara karşısında geri adım atmayacaktır ve mücadele edecektir" dedi.

Diğer taraftan Maltepe Belediyesi işçilerinin ücretlerinin iyileştirilmesi talebinin Belediye yönetimi tarafından kabul edilmediğini, işçilerin asgari ücretle çalışmaya mahkum edilmekte olduğunu aktaran Cihan Demir, "Düşük ücretler karşısında, yüksek enflasyonla artan giderler, işçilerin ücretlerini, geçmiş sözleşmelerin altına çekmiştir. Tüm bu hak kayıplarının giderilmesi Toplu İş Sözleşmesine kalmış, işçi ve emekçilerin iyileştirme talebi görmezden gelinmiştir" dedi.

Belediye işçilerinin bundan sonraki süreçte iş güvencesi başta olmak üzere, ücretlerinin ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için TİS taslaklarını hazırlayarak ve belediye yönetimiyle yeniden masaya oturacaklarını hatırlattılar.

Son olarak Maltepe Belediyesi yönetimini hukuksuzluklara son vermeye çağıran Sönmez ve Demir, "Maltepe Belediyesi'ne bir an önce atılan arkadaşlarımızı işe geri alması, işten atmalara ve hukuksuzluklara son vermesi için çağrı yapıyoruz. Maltepe Belediyesi yönetimi, Maltepe işçileri varsa vardır, işçiler yoksa Maltepe Belediyesi de, hizmet de yoktur" diyerek belediye yönetimini uyardılar.

Eylem işçilerin sloganlarıyla sonlandı.

DOĞRU YOLDA *

Sınıf savaşında belli bir zaman kesitinde, politik mücadelenin ağırlığının neye verilmesi gerektiği, zincirin hangi halkasının sıkıca kavranmasının doğru olarak belirlenmesi bir politik güç, bir politik parti için son derece önemlidir.

Bu konudaki belirleme, söz konusu dönem somut bir incelemesine dayandırılmalı. “Somut koşulların somut tahlili” ifadesi, en çok, bu görevin belirlenmesi için kullanılır ve bunu ifade eder.

Peki, şimdiki verili koşullarda Leninistler mücadelenin ağırlığını nereye vermeli? Bu sorunun yanıtı, somut koşulların somut, bilimsel, olgularla kanıtlanabilir tahlilinde yatıyor.

Bütün dünyada tarihin en devrimci dönemlerinden birinden geçiyoruz. Türkiye ve Kürdistan bundan muaf değil. Aksine, bu iki ülkedeki sınıf savaşı devrimci koşulların hızla olgunlaştığı dünyanın başka ülkelerinde olduğundan çok daha derin, çok daha şiddetli, çok daha keskin.

Tekrar etmeye gerek yok. Şu kadarnı söylemekle yetinilmeli: Türkiye ve Kürdistan'da uzun yıllardır süren bir iç savaş var. Bu uzun iç savaş, genel çizgi olarak, giderek şiddetlenmekte. Tekelci

sermaye sınıfı ve onun egemenlik aygıtı olarak faşist devlet toplumun ezilen, emekçi sınıflarını ancak onlara karşı savaşıyor, zor aygıtlarını her daim devrede tutarak, silahlı güçlerine dayanarak egemenlik altında tutabiliyor.

Emekçi sınıflar, ezilen halklar, yoksul kitleler, baskı ve terör altında ezilen kadınlar buldukları her fırsatta ayaklanma eğilimlerini ortaya koyuyorlar. Elektrik faturalarına olan itirazlar, küçük çaplı da olsa bir ayaklanma denemesi ve eğilimiydi. Kadınlar, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü gerekçesiyle her yerde ve on binlerle sokaklara aktılar. İşyeri koşullarına isyan, ücret artışları isteği, asgari ücrette artış talepleri vb gerekçeleriyle işçiler, grev, direniş, işyeri işgali gibi eylemlerine sık sık başvuruyorlar artık. Kürt halkı, Newroz gerekçesiyle yüzbinlerle alanlara aktı ve gerçekte bir ayaklanmanın provasını yaptı.

Emekçi sınıfların, ezilen yoksul kitlelerin, Kürt halkının devrimci kitle eylemlerindeki artış çok açık. Eylemler hem kitleleşti hem de politik hedefleri ve biçimleri yönüyle devrimci. Bu anlamda kitlelerin içinde buldukları eylem biçiminin en iyi tanımı işte bu kavramdır: Devrimci kitle eylemi.

Burjuva egemenliği, sömürücü sınıfların iktidarını zora dayalı bir devrimle yıkıp emeğin iktidarını kurmayı birinci ve temel politik amaç edinmiş bir komünist parti, kitlelerin bu devrimci eylemine dayanmak, onu temel almak zorundadır. Komünist bir parti, eylem biçimlerini kafasından uydurmaz, onu kitle hareketinin içinden bulup çıkarır.

Buradan çıkarılacak sonuç oldukça basit ama bir o kadar da önemli. Devrimci kitle eylemleri içinde etkili olmak, emekçi sınıfların eylemlerini tekeli sermaye sınıfı egemenliğinin yıkılacağı bir rotaya sokmak. Şüphesiz, böyle bir amaç kitleler üzerinde zorlamayla ya da oldu bittiyle gerçekleştirilemez. Böyle bir amacın gerçekleştirilmesi, öncesinden emekçi sınıflarla, Kürt halkıyla, emekçi kadın ve gençlikle kurulacak ilişkilerin genişliğine, derinliğine, sıklığına ve şüphesiz çokluğuna bağlıdır.

Demek ki, politik faaliyetimizin ağırlık noktasını, devrimin bu toplumsal güçleriyle geniş, sıkı, sağlam bağların kurulması oluşturmaktır.

Leninistlerin, en deneyimlisinden en yeni, taze güçlerine kadar hepsinin bunun bilincinde olduğunu biliyoruz.

Vurgulamak istediğimiz, “Doğru Yolda” olduğumuzdur. İşçi sınıfı, emekçi kadınlar, işçi sınıfı dışındaki ücretli emekçiler arasında giderek artan ve sıklaşan ilişkiler bu konuda güvenle konuşmamıza olanak veriyor.

Leninist emekçi kadınların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde feminist etkinin yoğun olduğu Taksim yerine yoksul emekçi semtlerindeki kadınlarla buluşmayı tercih etmeleri; yoksul emekçi kadınlarla ilişki geliştirmeye tercih etmeleri buna bir örnektir.

Aynı şekilde Leninist gençlerin emekçi semtlerine yönelmeleri, emekçi semtlerindeki yoksul, işsiz, işçi gençlerle bağ ve ilişkilerini geliştirmeleri bir başka örnektir. Öte yandan işçi sınıfı içinde önemli ilişki ve bağların oluştuğunu da biliyoruz.

Bu tür adımlar zayıf bile olsalar hiç bir önemi yok. An geçicidir. Çaba her şeyi değiştirir. Önemli olan girilen yolun, izlenen yolun doğru ve devrimci olmasıdır.

Buradan çıkarılacak sonuç, girilen yolda çabaların, devrimci faaliyetin yoğunlaştırılması gerektiğidir.

Emekçi sınıflar, açık derecesinde derin bir yoksullaşma sürecindedir. Elbette bu, kapitalist sistemin dünya ça-

pındaki durumuyla ilgilidir aynı zamanda. Bu ilişki, kapitalist üretim biçiminin dünyanın başka yerlerinde olduğu gibi ve ondan çok daha derin biçimde Türkiye ve Kürdistan'da çöküşünün süreceğine kanıttır.

Hazırlıklarımızı buna göre yapmalıyız. Devrimci politik faaliyetimizi esas olarak işçi sınıfı, diğer ücretli emekçi sınıflar, emekçi semtler, ama özellikle de yoksul semtlerdeki emekçi, yoksul kadınlar arasında yoğunlaştırmalıyız. Bunun adımlarının zaten atılmış olduğunu biliyoruz. Ama bunların, ne kadar çok olurlarsa olsunlar, her zaman yetersiz olduğunu ve olacağını; milyonlar üzerinde politik etki kurma hedefinin sonsuz bir enerji gerektirdiğini söylemek durumundayız.

Kürt halkı ve birleşik devrimin diğer toplumsal güçleri yarın ayaklanacakları acele etmek; daha önümüze yıllarla ölçülen zamanımız varcasına sabır ve inatla hareket etmek durumundayız.

Doğru yola girilmiştir; sonu mutlaka gelecek!

* Leninist.net web sayfasından alınarak yayınlanmıştır.

İŞÇİLERİN Amazon Şirketi'ne Karşı Sendikal Zaferi”

Her Türlü Engele Rağmen, İşçiler ABD'de Amazon Şirketinde İlk Defa Sendika Kurma Hakkını Kazandı

Milyar dolarlık şirket olan Amazon, işçilerin şirkete karşı zorlu bir mücadele yürütmesinin ardından New York City'deki bir depoda çalışan işçilerin başarılı bir şekilde sendikalaşmasına ve taban örgütlenmesi yürüten işçilere karşı iyi finanse edilen bir karşı kampanya yürüttü.

1 Nisan'da Amazon işçilerinin New York, Staten Island'daki JFK8 deposunun önünde “ALU! (Amazon İşçi Sendikası)” çığlıkları arasında kutlama yaptığı ve kucaklaştığı görüldü. Bu işçiler, ABD'deki Amazon şirketinde ilk kez sendika kurma hakkını yakın zamanda kazanmışlardı.

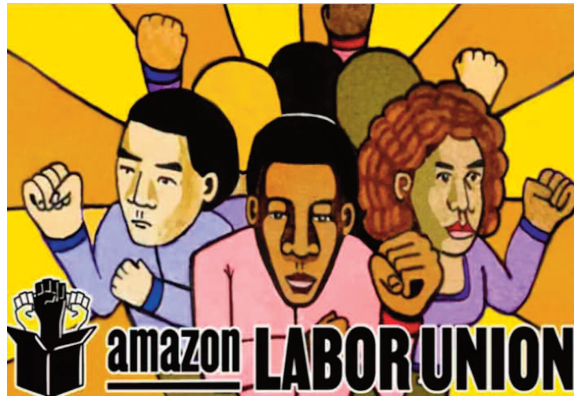
Sendika, Nisan 2021'den bu yana Staten Island deposunda işçileri örgütlemek için savaşıyor. Amazon'un acımasız sendika baskısıyla mücadele ettiği ve işçilerin coşkulu desteğini topladığı bir yılın ardından, sendika örgütleyicileri sendika seçimlerini 2.131 oya karşı 2.654 oyla kazandı, 67 oy ise çikimser kaldı.

Sendika örgütleyicilerinin kendileri hala çalışan veya eskiden Amazon'da çalışmış işçilerden oluşuyor. Kendisini “Bağımsız, demokratik bir işçi sendikası” olarak tanımlayan, yeni doğmakta olan Amazon İşçi Sendikası, resmi olarak herhangi bir yerleşik sendikanın parçası değildir. Ancak, ALU'nun web sitesine göre, daha önceden kurulu eski sendikalar sendikaya ofis alanı, avukatlar ve danışmanlar gibi çeşitli önemli destekler sağlamış.

ALU'nun Staten Island'daki örgütlenme çabaları, gerçek Amazon işçilerinin demografik yapısını dünyanın en zengin insanlarından biri olan eski CEO ve yönetim kurulu başkanı Jeff Bezos'tan çok daha iyi temsil eden genç, siyah, Latin ve işçi sınıfı sendika liderliği ile “Dünyada alışılmadık dışında” olarak tanımlandı.

2020'de Bezos da dahil olmak üzere Amazon yöneticilerinin de katıldığı, Amazon Baş Hukuk Müşaviri David Zapolsky'nin siyah örgütlenme uzmanı Chris Smalls, Amazon'un COVID-19 önlem eksikliğine karşı bir protesto düzenlediği için daha sonrasında depodan atıldı, ile gerçekleştirdiği görüşmede Smalls'u “Akıllı veya açık sözlü” bulmadığını belirtti. Yöneticiler, görünüşe göre Smalls'un liderliğinin işçi örgütlenmesini zayıflatacağını ve Amazon'un dış görünümünü güçlendireceğine inanıyordu. Bunun yerine Smalls, sendikanın geçici başkanı olarak başarılı örgütlenme hamlesine öncülük etti.

The City gazetesi, sendikanın örgütlenme çabalarının çoğunu yoğunlaştırdığı deponun dışındaki otobüs durağından durumu bildirdi. Amazon'un zorlu koşullarının bir kanıtı olarak, gece yarısı öğle yemeği molası sırasında karşıdan karşıya geçerken bir sürücü tarafından öldürülen bir depo işçisine adanmış bir anıt var. Otobüs durağı, Amazon'un kötü şöhretli sendikaları çökertme çabalarının kanıtlarıyla çevrili. Smalls'un COVID-19 önlemlerinin eksikliğini protesto etmesinin ardından ortaya

çıkan dikenli tellerle çevrili bir çit ve fabrikadaki işçiler ile sendika örgütçülerini ayırmak için otobüs durağının görülmesini engelleyen bir iskele kuruldu. ALU, bu iki engeli de sendikanın baş harfleri ve kurdeleleriyle süsledi.

2021'de Amazon, işçileri sendikaya katılmaya ikna etmek için işe alınan sendikacıları çöktürten danışmanlara 4,2 milyon dolar harcadı. ALU, bir Gofundme sayfasından bağış talep eden Chris Smalls'a göre Amazon'un 100.000 dolardan daha az bir sürede sendikaları çökertme çabalarını bertaraf etti. Amazon, işçileri sendika örgütçülerini “Haydutlar” olarak adlandırıp işe alınan danışmanların katıldığı toplantılara katılmaları için zorladı. Sendikanın taleplerinden biri, Amazon'un danışmanlarının katıldığı bu toplantılarda işçilere çalışma koşullarını ve yaşadıklarını kendi cephelerinden anlatmalarına izin vermesidir. Sendikanın web sitesinde açıkladığı gibi, Sendika başkanı Chris Smalls işçilere yemek vermek ve onların sorularını yanıtlamak için olay yerine geldiğinde, Genel Müdür Felipe Santos onu ve iki iş arkadaşını polis tarafından gözaltına aldırdı.

Sendika, Amazon işçilerinin şirketten talep ettiklerinin kapsamlı bir talep listesine sahiptir. Bunlar arasında New York City'nin muazzam yaşam maliyetlerini hesaba katan saati 30 \$ olan asgari ücret, bir emekli maaşı, çocuk bakımı için ek ödeme, depoya gidiş-dönüş için ücretsiz servis ve adil ve şeffaf bir terfi sistemi yer alıyor. Diğer önemli bir talep ise, Amazon'un kasırga uyarılarına rağmen çalışmayı durdurmasını reddetmesinin ardından Illinois'deki bir depoda ölen altı Amazon işçisi göz önüne alındığında “Aşırı hava olayları sırasında depoyu kapatın ve işçileri ücretli izne çıkarın” talebidir. Sendika, çalışanların geri bildirimlerine bağlı olarak daha fazla talep ekleyerek, çalışanların talepleri tutarlı bir şekilde oylamasına ve değiştirmesine olanak tanıyor.

Bu sendika seçimini kazandıktan sonraki adım, Amazon işçilerinin ilk sözleşmeleri için savaşıdır. İşçinin zaferinden sonra, Amazon İşçi Sendikası başkanı Chris Smalls, “Bu, devrimin katalizörü olacaktır” dedi.

People's Dispatch sitesinde yayınlanan haberden alınmıştır.

Çeviri Kolektifi

Genova'da Liman İşçileri Eylemde

İtalya'daki işçi ve emek örgütleri İtalyan limanları ve uçak pistlerinden silah geçişini engellemek ve İtalyan hükümetinin emperyalist savaşlardaki suç ortaklığını protesto etmek için defalarca eylem yapmıştı.

31 Mart'ta da İtalya'nın Genova limanında çalışan rıhtım işçileri, limanın dünyanın dört bir yanına yayılan ölümcül emperyalist savaşlarda kullanılmasını muhtemel silahların taşınması için kullanılmasını protesto etmek için 24 saatlik bir grev örgütlediler. Grev çağrısı USB Italia Sendikası tarafından yapıldı. Aralarında Potere al Popolo'nun da bulunduğu çeşitli sol, savaş karşıtı gruplardan eylemciler, Cap in'de bir miting düzenledi.

Protesto sırasında işçiler, “Savaş İçin Bir Kuruş, Bir Tüfek Veya Bir Askere Hayır” pankartı açarak, İtalyan limanlarının ve uçak pistlerinin emperyalist savaş için silah teslimatı yapmak için kullanılmaması gerektiğini belirttiler. Protestocu işçiler ayrıca, Mario Draghi hükümetinin işçi karşıtı politikalarına karşı, 22 Nisan'da Roma'da İtalyan işçilerin ulusal mitingine daha kitleleş katılma kararı aldılar.

Genova'daki rıhtım işçileri, limanın Yemen ve Ukrayna'da sürmekte olan savaşlarda kullanılacak silahları taşıyan yük gemileri için önemli bir geçiş noktası haline gelmesi nedeniyle, savaş karşıtı müdahalelerin mirasına sahip. Daha önce, Mart ayının ilk haftasında Genova liman işçileri, Ukrayna'ya gitmekte olan Palermo'dan gelen bir feribottan kamuflej tanklarının limana indirilmesini protesto etmişti.

14 Mart'ta Pisa havaalanındaki kargo işçileri, Ukrayna'ya insani yardım götürmek üzere

olan uçaklara koli silah ve mühimmat yüklemeyi reddetti. İtalya'daki işçiler ve sendikalar, insani yardım kılığında İtalyan limanlarından ve havaalanlarından Ukrayna'ya silah ve mühimmat transferini protesto etmeye devam ediyor.

USB Italia sendikası, “ABD ve NATO'nun çıkarları adına, ülkedeki Mario Draghi hükümeti, kaynaklarımızı göndererek ve yaptırımları kabul ederek İtalya'ya daha fazla emperyalist çatışmalara sürüklüyor. Bu tür bir çatışmanın bedelini, kemer sıkma ve işten çıkarmalarla işçiler ödeyecek. Avrupa'da yeniden esen yeni savaş rüzgarları karşısında liman işçilerinin kayıtsız kalmaya hiç niyeti olmadığı için. Savaş için bir kuruş, tüfek ya da asker değil. Silah trafiğine kapılarımızı kapatalım. İşçilerin zamanı geldi” dedi.

Potere al Popolo hareketi de, askeri harcamalarda herhangi bir artış olmasını ve acil sosyal önlemler için kamu parasının kullanılmasını talep etti. “Fiyat artışı, hammadde ve enerji krizini vb. çok ağır ödeyenler her şeyden çok işçilerdir. Avrupa'da en düşük maaşa sahip olanlar İtalyan işçilerdir. Hükümetin askeri tırmanışı durdurmasını istiyoruz. Bu yüzden savaşa karşı çıkan işçilerin yanındayız.” dedi.

Uçak Gemisi Protesto Edildi

Fransız uçak gemisi “Charles De Gaul”un Pire'ye gelişini protesto için 24 Mart Perşembe günü binlerce kişi, emperyalist müdahalelere ve savaşlara karşı Pire'de eylem yaptı. Yunanlılar, Yunanistan'ın ABD-AB-NATO-Rusya emperyalist savaşına ve rekabetlerine katılmamasını ve NATO'dan ayrılmasını talep etti.

Pire Bölgesel Sendikalar Merkezi bu ey-

lemde yaptığı konuşmada “İşçilerin çıkarları hiçbir zaman tarihin onların sömürücülerinin çıkarlarıyla aynı tarafta değildir. Savaşa karşı mücadeleye, savaşı yapanlara ve patronlara, tekellere, hükümetlere, devletlerine, ittifaklarına karşı mücadeleye birleştirilmelidir” dedi.

Yunanistan'da sendikalar, 6 Nisan günü planladıkları Genel Greve kitleleş katılım çağrısını yaptı.

Kızıldere Ruhu Yaşıyor!

Bir Haziran Ayaklanması günü gecesiydi. Taksim Meydanı'nda bulunan herkes, Denizleri faşizmin zindanlarından kurtarmak için, Kızıldere'de Denizlerin yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleşen Mahirler üzerine bestelenen meşhur Kızıldere şarkısını söylüyordu. 71'de göndere çektikleri devrim bayrağı o gün halkın ellerindeydi.

Uzun yıllar sonra bile 71 devrimcilerinin göndere çektiği ve yoldaşlarına devrettikleri bu devrim bayrağı, Haziran günlerinde daha canlı dalgalanıyordu meydanlarda. Nasıl ölüme giderken gözleri arkada kalmadı ise, devrimci mücadelenin biricik yol olduğundan da asla yandımadılar. Ne yaktıkları o ateş sönmüştü ne de göndere çekilen devrim bayrağı yere inmişti. Yıllardır faşist baskılar altında açlıkla, yoksullukla ezilen ve sindirilmeye çalışılan Türkiye ve Kürdistan halklarının yüreğinde bir cesaret ve umut timsaliydi hepsi.

Biz devrimci gençliğe de çok şey bıraktı Mahirlerin mü-

cadelesi. En önemli miraslarından biri ise, Kızıldere'de yaratıkları siper yoldaşlığının en aşılmaz örneğidir.

Mahirler, Denizleri idam sehпасından kurtarabilmek için; yolun sonunda ölüm de olsa büyük bir cüretle kavgaya atılmayı devrimci bir sorumluluk olarak görmüşlerdir ve bu bilinçle siper yoldaşlığının mayasını yaratmışlardır. Cesareti, kavgada ısrar etmeyi ve devrimci duruşu, ölümüne yoldaşlaşmayı biz On'lardan öğrendik. On'lar bizim için yalnızca faşizme karşı direnmenin değil, devrim uğruna faşizmi yıkma kararlı-

ğının simgeleridir.

Devrimci mücadelede geçici yenilgiler, gerilemeler, hatta fiziki yok oluşlar olabilir. Bunlar mücadelenin doğasında olan şeylerdir. Devrime giden düz bir yol yoktur çünkü. Bu yol sarpdır. Bu yolda düşenler geride kalmazlar, unutulmazlar! İşte Mahirlerin yarattıkları siper yoldaşlığı ruhu, devrimci mirası aradan 50 yıl geçse de biz devrimci gençliğin bilincinde ve mücadelesinde hala yaşıyor.

Bugün Mahirlerin, Denizlerin, İbolarnın; devrimci gençlik önderlerinin mücadelelerinin içi boşaltılmaya, Onların yarattığı

devrimci değerler, devrimde ısrar ruhu ise yok edilmeye çalışılıyor. Tüm bunlara rağmen bizler, onların "devrimde ısrar etme" ruhunu canlı tutuyoruz.

Çünkü ancak bu devrimci ısrar ve iradeyi kuşanabilirsek biz gençliği, açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe, işsizliğe iten kapitalist sistemi yıkabiliriz. Tarihi kısa tarih olarak yaşadığımız, devrimin öncel olduğu bu süreçte gençliğin en büyük sorumluluğu; üniversitelerde, liselerde, sokaklarda, meydanlarda Mahirlerden aldığımız mücadele pratikleri, deneyimleriyle faşizme karşı özgürlük mücadelesini yürütmek. Kızıldere'de bugüne birleşik mücadele ruhuyla kazanacağımızdan hiç şüphemiz yok.

Mahir, Cihan, Ömer, Ertan, Sinan Kazım, Hüdayi, Saffet, Sabahattin, Nihat, Ahmet... Sizin bize devrettiğiniz bayrağı yere değdirmeyeceğiz! Tüm ölümsüzleşenlerimize sözümüz devrim olacaktır!

Yaşasın Siper Yoldaşlığı!

"Biz Ayağa Kalkarsak Bir Avuç Olduklarını Görecekler"

Kızıldere Katliamının 50. yılında yoldaşları ve siper yoldaşları eylemde idi. Kavga yoldaşlaşmanın en iyi örneği Kızıldere, Birleşik Mücadele Güçleri tarafından Kadıköy'de Süreyya Operası önünde yapılan eylemle anıldı. Birleşik Mücadele Güçleri'nin (BMG) eylemine polis saldırdı, 27 kişi gözaltına alındı.

Eylemden saatler önce Süreyya Operası ve çevresi polis ablukasına alınınca, kitle Kadıköy Halk Eğitim Merkezi önünde bir araya geldi. Burada konuşma yapan Devrimci Parti Genel Başkan Yardımcısı Burcuğül Çubuk, "On'ların yolunda mücadele ve kızıl bayrağını kuşanarak yürüyoruz" dedi. Süreyya Operası önüne yürüyüşe geçen kitlenin öne polis tarafından kesildi.

Polisin abluka altına almaya çalıştığı

kitle "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları attı. Basını da zorla alandan uzaklaştıran polis, görüntü alınmasına engel olmaya çalıştı. Polis darp ederek işkenceyle eylemcileri gözaltına alırken bir taraftan sloganlar atıldı, bir taraftan polisin saldırılarını ajitasyon konuşmaları ile protesto edildi.

Eyleme katılan HDP Milletvekili Musa

Piroğlu da "Tek bir şeyden korkuyorlar; biz toparlanırsak, biz ayağa kalkarsak, sesimizi çıkartırsak bir avuç olduklarını görecekler. Halk bir kere toprağa basıp, ayağa kalktığında onların sarayı ve saltanatı yıkılacak" dedi.

Aralarında Mücadele Birliği okurlarının da olduğu gözaltılar Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Kızıldere Katliamını Unutma, Unutturma!

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), 30 Mart günü İHD Adana Şubesi'nde Kızıldere Katliamıyla ilgili basın açıklaması yaptı.

Ölümsüzleşen devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşunun ardından BMG adına basın açıklaması okundu. 30 Mart 1972'de Tokat'ın Kızıldere köyünde Mahir Çayan ve dokuz arkadaşının katledilişlerinin 50. yıldönümü olduğu hatırlatılarak "Kızıldere devrimci mücadelenin en önemli kesitlerinden biridir. Kızıldere devrime adanmışlığı,

kararlılığın, fedakârlığın, siper yoldaşlığının, birlikte mücadelenin adıdır" denildi.

Deniz, Yusuf Hüseyin'in idamına engel olmak için hapis-haneden kaçan, eyleme atılan On'ların teslim ol çağrılarına cevabının "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" olduğu söylendi.

"Aradan geçen 50 yılda faşist devlet onlarca katliam daha gerçekleştirdi. Onlarca yılı bulan uzun tutsaklıklarla, tecrit ve baskılarla devrimcileri sindirmeye çalıştı. Faşizmin özü, sömürüşe,

baskıya ve katliama dayanıyor." denilen açıklamada, Mahir Çayan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Cihan Alptekin, Nihat Yılmaz, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ömer Ayna ve Saffet Alp'in Kızıldere'de bizlere bıraktığı mirasın devrim için öne atılmak, kararlılık ve birleşik mücadele ruhu olduğu vurgulandı.

Açıklamada "On'ların kuşağı tarafından açılan bu yol, yalnızca kahramanlıkla değil, asıl olarak, yarattığı ve bugünüme armağan ettiği devrimci kopuşla anılmalıdır. Bu kopuş sadece teorik bir çıkış değil, aynı zamanda devrimci pratikle de ortaya konan iktidar hedefli bir mücadelede anlamını bulur.

Bugün dünyanın hemen her yerinde ayaklanma düzeyine varmış eylemler sürüyor, bizler her gün faşizmin saldırılarıyla yüz yüze kalıyor; iktidarın çizdiği sı-

nırları zorlayan her eylemde işçiler; kadınlar, gençler olarak devletin zoru ile uslandırılmaya çalışılıyor.

Faşist iktidarın her saldırıganlığı, ömrünü tamamlamışlığını ve tarihin çöplüğüne gönderilmesi gerektiğini yeniden gözler önüne seriyor" denildi.

BMG'nin açıklaması "Bizler; Birleşik Mücadele Güçleri olarak bu sistemin tarihin çöplüğüne gönderilmesi gerektiği bilinçle, tıpkı On'lar gibi ileri atılmann, cüretin, kararlılığın ve birleşik mücadelenin en ileri örneklerini yaratacak ve hedefledikleri devrimi gerçekleştireceğiz. Onların yarattığı siper yoldaşlığının bu aşılmaz örneği, artık Birleşik Mücadele Güçleri'nin elinde dalgalanacak bir bayraktır: Kızıldere Katliamını Unutma, Unutturma! Yaşasın Siper Yoldaşlığı! Yaşasın Birleşik Mücadelemiz!" denilerek sonlandı.

Uğur Tekstil İşçileri Kazandı

İşten çıkarılan Uğur Tekstil işçileri, 26 Mart günü bir açıklama yaparak taleplerinin kabul edildiğini duyurdu.

Urfa'da sendikacı oldukları için 18 Kasım 2021 tarihinde işten atılan Uğur Tekstil işçileri, fabrikalarının üretim yaptığı Zara Mağazası'nın bulunduğu Adana Optimum AVM önünde basın açıklaması yaptı.

Burada konuşan Erdal Ayata adlı işçi taleplerini kabul edildiğini söyledi ve "Küresel sendika koordinatörü sayın Victor'dan gelen marka ve Uğur Tekstil İşvereni Sayın Hayri Uğur'un işçilerin hazırlamış olduğu üç maddelik protokolü kabul ettiklerini, küresel sendikanın ve markanın da bunun garantörü olduğunu tarafımıza mail yoluyla bildirdi" dedi.

Uğur Tekstil işçileri işbaşı yapmaya hazırlanıyor.

YENİ TOPLUMUN DOĞUM SANCILARI

Dünyanın dört bir köşesinde insanlar büyük acılarla boğuşuyorlar. Savaş, açlık, işsizlik, hayat pahalılığı, yıkım... İnsanoğluna acı çektirebilecek ne varsa, akla ne gelirse şimdi hepsi, üstelik bir arada yaşanıyor.

Emperyalistler, eşi benzeri görülmemiş bir yıkım savaşının peşinde. Ukrayna'yı silahlandırıp donatarak Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri ve Rusya'nın üzerine, yırtıcı bir hayvan gibi salmanın arayışı içindeler. Ukrayna ordusuyla iç içe, onun organik bir parçası olan Neo-Nazi denem faşist katil sürülerinin bizzat Ukrayna halkına yaşattığı acılar her geçen gün daha çok açığa çıkıyor.

Başlarında ABD ve İngiliz emperyalizmi olan emperyalistler sadece Ukrayna'da değil, her tarafta, dünyanın dört bir yanında savaş çıkartma çabası içindeler. Uzak-Doğu Asya'da Japonya şimdi Kuril adaları bahanesiyle Rusya'ya; Çin ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyetlerine saldırı arayışında. Elbette, tek başına değil. Avustralya, kapitalist Kore ve tabii İngiliz ve ABD emperyalizmiyle birlikte.

Kapitalist üretim biçimi dünya çapında çöküş içindedir. Bu çöküşün ilk ve başta gelen sebebi, sermayenin kendisidir. Sermaye tekeli, dünya genelinde kapitalist üretimin gerçek engeli haline gelmiştir. Emperyalist devletler ve bu devletlerin arkasındaki gerçek güç sahibi olarak dev tekeller, kapitalist üretiminin devamı için büyük bir yıkım anlamına gelecek savaşlardan başka bir yol bulamıyorlar. Kapitalizm, savaş olmadan varlığını sürdürmez. Kapitalist üretim biçimine içkin bu özellik, şimdi en vahşi, en barbar, en yıkıcı savaşlar biçiminde karşımıza çıkıyor. Bu, sermayenin bütün bir tarihsel gelişmesinin günümüzde varmış olduğu aşamayla doğrudan ilgilidir.

Tarımda ve sanayide üretimi yıkıma uğratan temel etken sermayenin kendisidir. Emperyalist ülkelerin şimdi en büyük ve en önemli üretimi silah sanayi dalındadır. Tank, top, modern savaş silahları, savaş uçakları, balistik füzeler, dev savaş gemileri, insansız hava, kara ve deniz silahları şimdi en karlı üretim mallarıdır. Borsalarda hisseleri tavan yapan firmalar da bu silahları üreten firmalardır. Üretilen mallar tüketilmelidir. Savaş, bu malların en verimli tüketim alanıdır.

Şüphesiz savaş, en başta kan, acı ve yıkım demektir. Onunla birlikte açlık, sefalet, işsizlik demektir. Ancak, savaşla birlikte, tüm bunların arkasındaki gerçek neden kapitalist üretimdir. Dolayısıyla, insanlık adına yıkım demek olan tüm bu sonuçlara son vermenin tek ve biricik yolu, kapitalist üretime, burjuva egemenliğe zora dayalı devrimlerle son vermektir.

Savaş, dünya halkları, dünya proletaryası için yıkım anlamına geliyorsa kapitalist egemenlik için de kriz, bunalım anlamına gelir. Savaş koşulları, açlık, kan ve acı içindeki halkları ayağa kaldırarak kapitalist düzene, burjuva egemenliğe karşı harekete geçirir. Bu kriz koşulları, dünya işçi sınıfına ve ezilen emekçi halklarına burjuva egemenlikleri ayaklanmalarla, devrimlerle yıkma olanağını verir.

Bugün dünya sahnesinde tanık olduğumuz gelişme tastamam budur. Amerika kıtasından Avrupa'ya, oradan Asya ve Afrika'ya kadar, ayaklanmalar, isyanlar, grevler, devrimci kitle eylemleri birbiri ardına patlak vermektedir. Nasıl ki sermaye tekeli kapitalist üretimin gerçek engeli haline gelmiş ise, toplumsal üretici güçler de dünya ölçeğinde kapitalist kabuklarına sığmaz noktaya gelmiştir. Bu güçler, şimdi dünyanın her tarafında, her köşesinde kapitalist üretim biçimi kabuklarını çatlatıyor; bu kabukları kırmaya çalışıyor.

Bu çatırdama, yeni bir toplumun doğum sancılarıdır. ABD dahil, Amerika kıtasından başlayarak bu çatırdama sesleri her taraftan gelmeye başlamıştır. Emperyalistlerin dünyanın dört bir köşesinde bir karşı devrim gücü olarak faşist hareketi beslemelerinin ve Avrupa dahil açıktan savunur hale gelmelerinin nedeni budur. Dünya devrimi, karşısında birleşmiş bir karşı-devrim yaratarak geliyor.

Türkiye ve Kürdistan tüm bu gelişmelerin, bu tablonun bir parçasıdır. Kapitalizmin krizi, geniş kitleleri mutlak bir açlık, derin bir işsizlik ve yoksulluk içine yuvarlamıştır. Dinci faşist iktidar hayat pahalılığını, başta akaryakıt ve enerji fiyatları olmak üzere, tüm temel malların fiyatlarındaki korkunç artışı Rusya-Ukrayna savaşı ile açıklamaya, onunla gerekçelendirmeye çalışıyor.

Şüphesiz savaşın böyle bir etkisi var ve bu etki Türkiye ile sınırlı değil. Savaş, Avrupa ülkeleri, ABD ve geri kalan tüm ülkelerde enerjiden tutalım da temel gıda malları fiyatlarına kadar akla gelebilecek her şeyde korkunç bir artışa yol açmıştır. Ama zaten savaşın kendisi, emperyalist-kapitalist devletlerin eseri değil mi? İkincisi ve daha önemlisi, yaşamı emekçilere katlanılmaz, çekilmez hale getiren bütün sorunlar savaştan çok önce de vardı. Avrupa ülkeleri bunun başında geliyor. Savaşın etkisi zaten var olan çekilmez koşulları, kapitalizmin krizini derinleştirmek, emekçi, yoksul kitlelerin çektikleri ızdıraba kan ve gözyaşı katmak oldu.

Kapitalizmin krizi derinleşiyor. Emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kriz her tarafı etkisi altına alıyor. Emperyalist-kapitalist devletlerin hükümetleri krizi açıkça itiraf ediyor. Onların bu durumu savaşla açıklamaya çalışmalarının bir önemi yok. İspanya'dan İtalya'ya, Almanya'dan Fransa'ya kadar her yerde emekçi sınıflar hükümetlerine karşı ayağa kalkmış durumda. Şüphesiz, Türkiye bunların başında geliyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin böylesine büyük ve derin bir kriz, yıkım ve çöküş içerisinde olduğu koşullarda uluslararası komünist hareketin taktiği ve stratejisi çok açıktır: Var olan krizden burjuva iktidarları devirmek için yararlanmak.

Türkiye ve Kürdistan, krizin ağırlığı ve sınıf savaşının şiddeti nedeniyle bu hedefe en yakın ülkelerdir.

IVAN NIKITCHUK: YURTTAŞLARIMIZA SESLENİYORUM*

ÇEVİRİ

Ben Ukraynalıyım, Batı Ukrayna'da bulunan Rovno bölgesindeki Triskino köyünde doğdum. Kahraman Odessa şehri yakınlarında büyüdüm. Atalarımın yaşadığı Batı Ukrayna'da doğduğum için Bandera'nın ne anlama geldiğini çok iyi bilirim. Ailemiz, Bandera haydutlarının Sovyet iktidarına ve bu iktidarı destekleyen herkese karşı duydukları derin nefretin etkilerini ilk elden yaşadı. Bir savaş gazisi ve köy Sovyeti başkanı olan amcam Nikitchuk Roman İvanoviç ve karısı Banderacı haydutlar tarafından pencereden haince vurularak öldürüldüler. Haydutlar bizim de evimize gelecek, babamı öldürülen kardeşini gömmemesi için tehdit ettiler. Yandaki evde Rusça bilen bir öğretmenin yaşadığı eve de zorla giren Bandera haydutları, ailenin küçücük bebeğine bile acıma göstermeden tüm aileye baltalarla vahşice katlettiler.

Ve bugün, Bandera propagandası tarafından kandırılan Ukraynalı arkadaşlarım ve tanıdıklarımın konuştuğumda, sık sık Rus askerlerinin onları öldürmek için Ukrayna'ya geldiğine ve Rusya'nın Ukrayna'yı ele geçirmek, dizlerinin üstüne çöktürüp onu zorla kapitülasyonlar dayatıp onları kabul ettirmeye istediğine dair histerik sızlanmalar duyuyorum.

Şimdi, Rusya'nın Ukrayna halkına savaş açmadığını ve Ukrayna'yı sömürgeleştirmeyi veya halkını küçük düşür-

meyi planlamadığını söylemek istiyorum. Rusya, sadece Ukrayna ve Rusya halkları için değil, tüm dünya için tehlike arz eden, Trans-Atlantik efendilerinin elinde ölümcül bir silah olan Nazi Bandera milliyetçileriyle savaşıyor. Ukraynalı dostlarıma, her şeyden önce "kapitülasyon" kelimesinden korkanlara sesleniyorum. Sakin olun, çünkü söylemekten nefret etsem de, siz çoktan Nazilere teslim oldunuz. 2014'te Maidan Meydanı'nda cadı ayinlerini destekleyerek Nazilere teslim oldunuz. Odesa'daki Sendika Evi'nde insanlar diri diri yakıldığında sessiz kaldınız. Oles Buzina'yı öldürdüklerinde ses çıkarmadınız. Naziler, Zhukov, Suvorov ve diğer Sovyet komutanlarının ve savaş kahramanlarının anıtlarını ve daha önce Ukrayna'nın egemen bir devlet haline gelmesinde büyük katkıları olan Lenin'in anıtlarını yıktığında sessiz kaldınız. Lvov'daki Sovyet Onur Anıtı yıkılırken sessizdiniz.

Naziler, yalnızca size ve çocuklarınıza Ruslardan nefret etmeyi öğretmek amacıyla Ukrayna okullarına girdiğinde sessizdiniz. Çocuklarınıza, Rusları öldürmeyi öğreten Azak Bandera milliyetçilerinin kamplarına gönderdiniz. Üstelik sekiz yıl boyunca çocuklarınızı, erkek kardeşlerinizi ve kocalarınızı - evet, kadınlar bile bu savaşa katıldı - "Terörle Mücadele Operasyon Bölgesi'ne" para kazanmaları için gönderiyordunuz, orada, Donbass'ta para için sizin

gibi insanları, Rus halkının çocuklarını ve yaşlılarını öldürdüklerini çok iyi biliyorlardı.. Donetsk ve Lugansk vatandaşlarına ikinci derece insan muamelesi yapıldığında ve insanlık dışı hakaretler edildiğinde, onlar aşağılandığında bunu bilmenize rağmen sessiz kaldınız.

Ruslar Ukrayna'nın yerli halkları listesinden çıkarıldığında, Rus dili, Sovyet sembolleri ve Ukrayna Komünist Partisi yasaklandığında ses çıkarmadınız.

Efendiniz Avakov, muhalifleri ve Rusça konuşanları toplama kampları ile tehdit ettiğinde ve oy haklarından mahrum etmek için resmi olarak planlar yayınladığında sessizdiniz. Kırım vatandaşları için Ukrayna ile işbirliği endeksi yayınlandığında sessizdiniz.

Donetsk ve Lugansk'a yönelik gerçekleştirilen bombardımanları biliyorsunuz. Oradaki insanların bodrumlarda saklanmaya zorlandıklarını, insanların sırf Bandera yönetimini kabul etmedikleri için öldürüldüğünü biliyordunuz. Elbette biliyordunuz ama, katliamı durdurmak için hiçbir şey yapmadınız. Dnepropetrovsk, Kiev, Chernigov, Lviv ve benzeri şehirlerde mutlu bir şekilde kahve, çay veya vızır içkilerinizi, hatta belki de kaçak içkilerinizi içip olanları hiç umursamıyordunuz.

Nazizmle yaşamayı öğrenmişsiniz. Televizyonda, başkanınızın bir faşisti

Ukrayna ulusal kahramanı olarak tebrik ettiğini sakince izlediniz. Bunun normal olduğunu düşündünüz. Meşaleli yürüyüşler düzenleyerek, "Moskoviti bir ağaca asın", "Bandera düzeni kurmaya gelecek" sloganları atarken ve Polonyalıların "Ukrayna henüz ölmedi" şarkısını söylerken insanlık onurunuzu kaybettiniz.

Ukrayna haritasına bakın. Seksen yıl önce Kızıl Ordu askerleri, Rus ve Ukraynalı, Tatar ve Özbek, Ermeni ve Kazak, tüm SSCB halklarının temsilcileri Ukrayna'yı ve Ukrayna halkını Alman postallarından ve zulmünden kahrmanca savaşarak kurtardı. Ukrayna toprağı onların kanlarına bulanmış durumdadır. Burada Kovpak'ın partizanları cesurca savaştı ve genç komünistler olan Genç Muhafızlar kanlarını bu topraklar için akıttı. Bu hep hafızalarımızdaydı, bu tarih bize babalarımızdan, dedelerimizden miras kaldı, "Kimse unutulmadı, hiçbir şey unutulmadı" derken aklımızdan geçen buydu. Hepimize çocuklukta beri öğretilen her şey hala belleklerimizde.

Bu kutsal sözleri unutmak, kendinize, atalarınıza ve onların buyruklarına ihanet etmek demektir. Bu, olmasını engellemek için çabalarınıza vermeliydiniz.

Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Bugün Nazilerden önce bir hiç olan in-

sanlar eline silah alıyor ve ülkelerini savunmaktan bahsediyorlar. Hangi ülkeye ve kime karşı savunacaksınız? Siz korkaklarımsınız. Kabul etmek insanı üzüyor ama senin yapman gereken seninle aynı zamanda büyümüş Rus gençleri tarafından yapılıyor. Ama daha sadık olduklarını kanıtladılar, kahraman atalarını hatırlıyorlar ve nereye ve neden geldiklerini biliyorlar.

Özgürlüğe dair çok laf ediyorsunuz. Ama sizi çatışmalardan kurtarmayan, sizi şehirlerden tahliye etmeyen, size ekmeğe ve başka ihtiyaç maddelerini getirmeyen ve sizi canlı kalkan olarak kullanan hükümetiniz tarafından bodrumlara sürüldüyseniz, özgürlüğün tadını çıkarır mısınız? Bu arada Avakov, Harkov'un halkını rehin alıp şehri harabe çevirdiği için mutludur.

Bugün Rus halkının düşmanınız olduğunu söylüyorsunuz. Kendinizin neye dönüştüğünü düşünmenin zamanı gelmedi mi? Rusların artık kardeşiniz olmadığını söylüyorsunuz. Ama Nazizme yenik düşenlerin kardeşi olunabilir mi? Onların saflarına kimler katıldı? Bunca zaman kim sessiz kaldı? Ve savaşın canlarını verdiler, hapse atıldılar ve hala hapisteler.

Yurttaşlarımız! Kendine gel. Ruslar düşmanınız değil. Ruslar ve Ukraynalılar, 17. yüzyılda Pereyaslavskaya Rada'da birleşmiş ve yüzyıllar boyunca düşmanlara karşı özgürlüklerini birlikte savunmuş bir halktır. Birlikte Nazizmi inanılmaz fedakarlık ve kahramanlık pahasına yendik. Tarihinizi hatırlayın, yüzyılların derinliğine bakın ve kardeş büyük Rus halkıyla bağlarını kaybettiğinizde Ukrayna halkının her zaman talihsizlik yaşadığını göreceksiniz. Biz kan kardeşiyiz ve birbirimizi vurmaya bize yakışmaz. Oğullarınıza Rus çocuklara ateş etmeyi bırakmalarını, silahlarını bırakmalarını ve Rusya ile birlik içinde yeni bir demokratik Ukrayna inşa etmek için ailelerinin yanına dönmelelerini söyleyin.

* Ivan Nikitchuk: to my Fellow Countrymen – Communist Party of the Russian Federation (cprf.ru) sitesinde yayınlanan metinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

İtalyan Havaalanı Çalışanları Silah Yüklemeyi Reddetti

İtalya'da sivil bir havalimanı olan Pisa'daki Galileo Galilei Havalimanı'ndaki işçiler, 12 Mart'ta Ukrayna'ya gönderilecek insani yardım olduğu iddia edilen bir kargo uçağının yüklenmesine müdahale ettiklerini bildirdiler. Yardımın, Zelenski rejiminin birliklerine yönelik silah ve mühimmat olduğu ortaya çıktı...

Sevkiyatın gerçek içeriğini öğrenen işçiler, yükleme işlemlerini tamamlamayı reddettiler ve olayı kamuoyu önünde kınayan sendikaları Unione Sindacale di Base'e (USB) haber verdiler.

Sivil havalimanında bulunan Kargo Köyü'nden 'insani' uçuşlar kalkıyor. Bunların yiyecek, erzak, ilaç ve haftalarca süren bombalamalar

ve çatışmalarla eziyet çeken Ukrayna halkı için faydalı olan malzemelerle doldurulması gerekiyor. Ama yüklemekten sorumlu işçiler, uçağın altına geldiklerinde çeşitli silah, mühimmat, patlayıcılarla dolu kutularla karşı karşıya kaldılar. İşçiler "Ukrayna'daki savaşı körüklemeye devam etmek için 'insani' kılıfı alaycı bir şekilde kullanan bu gerçek sahtekarlığı şiddetle kınıyoruz." dediler.

19 Mart'ta İtalya'nın Pisa kentinde halk, İtalyan hükümetinin "insani kargo" kisvesi altında Ukrayna hükümetine silah göndermesini protesto etti. Yapılan eylemde "Toskana'dan, barış köprüleri, savaş uçakları değil!" pankartı taşındı.

Sosyal medya üzerinden yapılan ikiyüzlü,

çarpık bilgi yağmuru, savaş alanına silah göndermeyi meşrulaştırmak için kullanılıyor. Bu da kıtayı ve tüm dünyayı uçuruma sürüklemekle tehdit eden bir krizi daha da kötüleştirme yolunda tehlikeli bir adım.

Pisa havaalanında yaşanan olay, hükümetin tüm çabalarına rağmen, İtalyan halkına savaş yanlısı duyguları empoze edemediklerini gösteriyor. Son haftalarda medya, ana İtalyan sendikası olan

İtalyan Genel Çalışma Konfederasyonu'na (CGIL) ve İtalya Ulusal Partizanlar Birliği'ne (ANPI) karşı bir linç eylemi gerçekleştirmişti.

ANPI ve bir çok halk örgütlenmesi, savaş propagandasının tek sesine uymayı reddetmekten "suçlu" bulunmuştu.

NOT: WorkersWorld'den özetlenerek çevrilmiştir

Çeviri Kolektifi

